

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NÚM. 16 - SETEMBRE del 1981

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

NEGATIVA DEL BATLLE A PARTICIPAR EN LA TAULA RODONA

- Dos anys d'Ajuntament democràtic -

ENTREVISTA:

ANTONI MASCORT i VERT
"RECERQUES SOBRE LA DEPORTACIÓ"



L'ESPORT a llagostera





CAIXA RURAL
PROVINCIAL DE GIRONA



Les Caixes Rurals són entitats de crèdit i estalvi que pres-
ten tota mena de serveis bancaris. Aquests serveis són oferts
als agricultors i ramaders com a instrument de millora de les
seves activitats econòmiques.

Les Caixes Rurals estan molt a prop de la base econòmica
del país. Per això, el seu tracte és sempre personal, familiar,
casolà. El taulell d'una Caixa Rural mai no és una barrera que
la separi dels seus clients. Entre els seus impositors i el Consell
Rector que l'administra no hi ha entrebancs burocràtics que pu-
guin ofegar aquesta relació afabilíssima d'interessos que lliga
les persones. Els qui regeixen les Caixes Rurals són agricultors
que coneixen els problemes del camp i els del carrer.

Les Caixes Rurals Provincials són una superació d'aquest
esforç de donar un instrument bancari a la població rural. N'hi
ha a tot Espanya. Les Caixes Provincials procuren que els re-
cursos obtinguts a la seva província es quedin a la seva provín-
cia. Les relacions entre les Caixes Provincials són d'estreta soli-
daritat. Aquesta col.laboració s'ha fet més ferma amb la creació
del Consorci Nacional de Caixes Rurals Provincials, que, mit-
jançant una previsió de llarg abast, les uneix sense unificar-les;
les enforteix sense fer-los perdre la seva independència.

L'organització de Caixes Rurals té una voluntat ben clara
de créixer i arribar, com més aviat millor, a ser dins d'Espanya
el que ja són en els països més avançats d'Europa.



CAIXA RURAL
PROVINCIAL de GIRONA

C/. ALVAREZ DE CASTRO, 14

TELÈFON 83.03.78

LLAGOSTERA

PÒRTIC

SUMARI

- 3 - Pòrtic
- 4 a 7 - Entrevista: Antoni Mascort
"Recerques sobre la deportació"
- 8 a 9 - Negativa del Batlle a participar en la taula rodona
"Dons anys d'Ajuntament democràtic"
- 10 - Acudits d'en Ramon
- 11 - El Ple
- 13 - 45 dies del Casal d'Estiu
- 14 a 19 Taula Rodona:
L'Esport a Llagostera
- 20 - Escacs per jave.
- 21 a 23 Recordant un ans d'ahir,
per en Tià
- 24 a 25 Portaveu dels lectors
- 26 - Ni mar, ni muntanya, per jvb
- 27 - Plana dels infants
- 28 - Coses del poble
- 29 - Curiositats de l'àvia
- 30 - Poesia: —Llorenç Ventura
—Josep Calvet
Mots encreuats

* Des del núm. 0 del Butlletí venim insistint en què la nostra finalitat és informar, com a tasca cultural i testimoni d'una època del nostre poble. Aquestes planes sempre estan obertes a tothom qui vulgui participar amb escrits, cartes, opinions, etc. Creiem que es fonamental que el poble estigui informat del que passa, a tots nivells, en els diferents estaments i entitats locals. Per aquest motiu amb més o menys encert, a cada número anem desenvolupant un tema que pensem sigui d'interès per a la majoria.

Entrant en el tercer any d'Ajuntament democràtic, volíem fer un repàs (taula rodona) amb alguns dels seus membres i partits (representants tant del grup de govern com de l'oposició), sobre els punts més destacables de la política llagosterenca. Tal cosa no ha estat possible, per la negativa del batlle a assistir-hi (ens ha tramés una carta donant les seves raons). Opinem que en una societat democràtica, el diàleg sempre ha d'ésser possible per a tothom. La por a la informació segueix vetllant.

* Un dels camps més desatesos per les diferents corporacions locals —deixant a part la cultura— és l'esport. La manca d'instal·lacions (per fi sembla que la pista poliesportiva és un fet), la falta d'un programa escolar, i essencialment la deficiència en la coordinació de infants a juvenils i seniors, han fet que les insuficiències del nostre poble en el camp de l'esport siguin notables. Malgrat tot en alguns esports es van formant nous equips, degut a la iniciativa, principalment, de voluntariosos aficionats. Altres com el futbol es van mantenint. Encara que amb nostàlgia, recordem un dels bons equips integrats per nois del poble —foto de la portada— que ha tingut la U. D. Llagostera.

Per tenir impressions sobre la situació actual i conèixer la problemàtica de cada grup, ens hem reunit en taula rodona amb els diferents representants locals.

* "Recerques sobre la deportació", és un recull d'escrits, testimonis, fotografies, personalitats, etc., que d'ençà uns cins anys bé fent l'Antoni Mascort, sobre tot el relacionat amb els camps de concentració alemanys de Mauthausen i Gussen, on va morir el seu pare. Document elaborat amb caire particular, però que pot ésser molt interessant per a tota la col·lectivitat llagosterenca.

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

COL·LECTIU DE REDACCIÓ:

Marta Albà, Esteve Barceló, Ramon Brugulat, Mercè Carbó, Vicenta Casamitjana, Enric Ramionet, Elena Roget, Amadeu Rovira, Lluís Torres, Miquel Trias, Joan Ventura, Ruth Vert.

Llagostera, setembre del 1981

"BUTLLETI DE LLAGOSTERA"
núm. 16

Dirigit pel: Col·lectiu de Redacció

Editat per: L'Associació de Veïns
Apartat 54 LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques Duch - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300-1980

ENTREVISTA A ANTONI MASCORT I VERT

"RECERQUES SOBRE LA DEPORTACIÓ"

3 LLAGOSTERENCs VAN MORIR ALS "CAMPS NAZIS"

En la sèrie d'entrevistes que anem publicant periòdicament sobre personatges de la nostra vila que per llurs activitats, recerques o treball, creiem tenen molt per dir-nos, aquest mes, aprofitant la circumstància de què l'Antoni Mascort ha obtingut un premi de poesia dels Jocs Florals del Club CCC, de Sant Sebastià, hem dialogat amb ell, amb un tema de fons: Les dades que ha aconseguit sobre els camps de concentració i extermini nazis a Àustria: "Mauthausen i Gusen" en un llibre que anomena "Recerques sobre la deportació" del que ja n'ha omplert un volum i té material suficient per fer-ne un altre. De tothom és sabut que el seu pare: Joan Mascort i Rissech, fou un dels 3 llagosterencs que moriren en els camps nazis.

Aquesta poesia, escrita en tornar de la seva visita a "Mauthausen", l'any passat, pensem que defineix prou bé tota la càrrega emotiva i poètica, que l'Antoni amb tota senzillesa, obrint-nos el cor, ens ofereix.

*"Pare que marxàreu un dia
cap a l'exili obligat,
descanseu tranquil des d'ara,
que el vostre fill més petit,
—que li cantàveu en el llit
quan estava desvetllat—
a la fi ha aconseguit
que el vostre nom fos encara
per molta gent recordat,
i segur que a hores d'ara
s'abaixa més d'una cara
per no haver-vos ajudat"*

*Comencem parlant de què és
el Club CCC i quan s'inicia la
seva afició a la poesia.*

"Havia fet uns estudis per correspondència al CCC pels anys 52-54. Més tard quan es formà el club, m'hi vaig fer soci, i els he enviat alguns escrits que han sortit publicats en una revista que editen mensualment.

En aquest concurs de poesia hi participo des de fa tres anys. L'any passat me'n van seleccionar una, i enguany (en vaig enviar tres) m'han donat el tercer premi amb la poesia "El mendigo" i n'han destacat una altra. La primera que vaig escriure fou l'any 1977 i és "Evocació" (a la memòria del meu pare). Així he anat seguint fins un total d'unes cinquanta. Moltes no les he acabades, sobre tot les del començament. Quan anava a remolc de la poesia, mai sabia el que en sortiria. Ara l'acció ja la porto més jo, però això no vol dir que la domini del tot..."

Quan entrem a discutir l'estil i les influències d'altres poetes, l'Antoni ens desconcerta una mica...

"L'estil que tinc en la poesia no sé per on va. M'agrada molt

escriure, ho faig per una necessitat interior, però en canvi no m'agrada tant llegir. No obstant crec que he anant evolucionant. Procuo respectar la mètrica, per tal d'aconseguir un ritme. De fet, però, no tinc cap base tècnica."

Totes les poesies les està recollint en un petit llibre. S'observa clarament que en Mascort és un home molt ordenat.

L'Antoni ha viscut molt temps marcat per l'exili i mort del seu pare en un camp de concentració alemany.

"Pràcticament, per a mi el pare era un desconegut, ja que a un nen de 4 anys pocs records li queden."

El teu pare va morir el 14 de desembre del 1941 al camp de concentració de Gusen. Com i quan va ésser que començares a interessar-te per aquests dramàtics aconteixements?

"El febrer del 1976 l'amic Esteva Fa, m'ensenyà una revista "Presència", on hi havia un reportatge sobre "Mauthausen" i una entrevista amb Joan Pagès, ex-deportat de Palamós i un dels principals col·laboradors de l'AMICAL fins a la seva mort, essent-ne el 1.er president".

Què és exactament L'Amical?

"L'Amical és una associació d'ex-deportats, familiars i simpatitzants, amb la finalitat d'ajudar, col·laborar, solidaritzar-se amb tota la gent que tingué que viure



o patí les conseqüències dels camps nazis. Principalment al jovent, i amb la intenció de què aquells fets no es repeteixin mai més, es treballa en la difusió de la crueltat del nazisme, mitjançant col·loquis, projecció de pel·lícules (recordem Nit i Boira, i Sobreviure a Mauthausen). Potser però, el més bonic de L'Amical és fer possible el reencontre dels supervivents. Jo mateix, recentment he intervingut en un cas d'aquests: dos ex-deportats al mateix camp i companys, s'han pogut trobar després de 36 anys (un resideix a Espanya i l'altre a França i des de l'alliberació no havien sabut res més un de l'altre).

**"POT SER QUE PERDONEM,
PERO NO PODREM OBLIDAR"**

aquestes paraules que més d'una ocasió he sentit de boca d'ells, resumeixen, en definitiva, el sentir dels supervivents als camps nazis, agrupats en la seva majoria en L'Amical de Mauthausen, organització que funciona a molts països europeus i des de pocs anys, legalment establerta al nostre país.

seguint parlant de Joan Pagès ens explica el moment en el qual va entrar-hi en relació.

"La coincidència de què en aquell temps fes de barber —com el pare— i el fet de què haguessin arribat al camp amb un sol mes de diferència, van fer-me decidir. Vaig anar-lo a veure,

però malgrat les fotografies que li vaig ensenyar, no el va reconèixer, no obstant l'experiència d'haver conegut a un company del meu pare, fou quelcom molt bonic i d'una gran emotivitat. Ell m'introdueix a L'Amical on amb el temps vaig coneixent a molts dels seus membres, protagonistes directes i testimonis excepcionals d'uns fets que van viure tants milions d'éssers i pocs van sobreviure. Jo, en realitat, desconeixia que hi haguessin supervivents espanyols dels camps de Mauthausen i Gusen i mai m'havia imaginat que anualment fessin una trobada de germanor.

El primer anys —1976— que vaig assistir al dinar, em feia una certa por, em preocupava la manera com m'acollirien, però un cop vaig començar, ja va ésser tot un seguit. Aquell dia, voltat de tanta gent que havia viscut i compartit el trist destí del pare, escoltant els seus relats i veient els seus rostres, els ulls m'es-purnejaven d'emoció...

Després, com per inèrcia, cada descobriment obre més preguntes i cada coneixença més coneixences."



*Mascort a les pedreres
del camp de Mauthausen.*



*Supervivents espanyols del
mateix camp després de la
llibertat.*

Al cap de 6 anys de treball i recerca, els descobriments s'han anat succeint, a tip de cartes, visites, lectura de llibres...

"Sí. Fou l'amic Josep Calvet, qui em donà la idea d'aquesta recopilació en un llibre.

Una de les primeres sorpreses fou la d'assabentar-me que junt amb el meu pare, a Gusen havien mort 2 homes més de Llagostera. Jo sabia que també en Francesc Llagostera, hi havia mort, però desconeixia el tercer, l'Emili Puimolé i Magrià (En realitat aquest morí a Mauthausen).

A l'any 1978 vaig viure un moment tan esperat, com temut, trobar a una persona que hagués conegut al meu pare: En Jacint Carrió de Manresa el recordava, havien estat junts i fins i tot eren bons companys quan ambdós coincidiren a la 115 Cia de treballadors a França, prop de la línia Maginot, més tard van anar junts a Strasburg (ja presoners dels alemanys) i van entrar el mateix dia, 13 de desembre del 1940, al camp de Mauthausen.

Aquell any (1978) coincidí la meua edat amb la que tenia el pare en el moment de morir, i vaig proposar-me dedicar-li, dins les meves possibilitats, un homenatge."

I ho va aconseguir. En el transcurs d'aquell anys es succeïren uns fets molt importants per a l'Antoni Mascort: en primer lloc la projecció al Casino Llagosterenc de les pel·lícules "Nit i boira" i "Morir a Mauthausen" de l'Alain Resnais. Malgrat les dificultats inicials (la propaganda sortí amb poc marge de temps, no es trobava projectador adequat, etc....) fou un èxit i la sala s'omplí com en poques ocasions s'ha vist (unes 450 persones). Es ben segur que

pràcticament de tot el que veiérem aquelles imatges, avui encara en recordem escenes. És difícil oblidar aquells cossos famèlics, amb la pell tibada enganxada als ossos, aquells homes i dones de 40 quilos de pes, nus, els seus rostres de terror descobrint-nos els cops dels kapos, de les temperatures i les enfermetats. A un pas de la mort i la locura. Les excavadores apilonant muntanyes de cadàvers, d'esquelets, d'homes i dones que havien comès el greu error de lluitar per la llibertat i la dignitat humanes.

La pel·lícula de Alain Resnais ens acaba dient que no ens enganyem en voler creure que tot això pertany a un sol temps i a un sol país, que només cal mirar al nostre voltant i sentirem que es crida i sofreix interminablement.



En acabar la projecció, el col·loqui, perfectament dirigit per la fluïdesa de paraula de Joan Pagès i la facilitat d'apropar-nos i descriure'ns els dramàtics aconteixements que es van veure obligats a viure, va acabar d'arrodonir la vetllada.

Per altra banda, la seva primera poesia "Evocació" (a la memòria del seu pare) fou impresa en els programes d'invitació al dinar d'Amical i en el transcurs del mateix, recitada per Joaquim Aiguavella, enmig d'una emoció general.

"En acabar la poesia molts vingueren a felicitar-me, a abraçar-me, emocionats. Al llarg d'uns minuts vaig perdre la noció del temps..."

També l'any 1978 fou publicada en el programa de la Festa Major i al diari "El Eco de Sitges".

Pel novembre, aconseguí que en el llibre d'Eduard Pons Prades, hi surti una fotografia del seu pare.

L'any passat vas visitar "Mauthausen" i "Gusen". De la teua impressió d'aquell viatge, en vam publicar en aquest Butlletí dos articles (en ésser l'època del ciclostil no permetia l'entrada de fotografies), va sortir un reportatge en les planes centrals del Punt Diari, i també un article a la revista CCC.

"Aquest viatge a Europa es fa cada cinc anys. Allà es troben delegacions de tot Europa. Va ésser molt bonic i emotiu. Per a mi va ésser la culminació de les "Recerques sobre la deportació" en passar pels llocs on quaranta anys enrera havia passat el meu pare. La visita va servir per retre un homenatge d'aquell nen de quatre anys, al seu pare, mort en terres tan llunyanes i en un dels fets que jo en dic més vergonyosos que ha conegut la història."

De les seves recerques destaquem un paràgraf que creiem és prou significatiu: "L'odi desencadenat primerament al nostre país, i posteriorment arreu d'Europa, l'havien portat a passar

tota classe de privacions lluny dels seus, per arribar a ésser trepitjat, humiliat, famèlic i esclau dels botxins nazis, que despreciant tot el que significa llibertat, drets humans i dignificació de la persona, van convertir-lo a ell i a molts milions de companys seus en un número, en un sub-home, que a la curta o a la llarga havia que eliminar pel bé de la raça ària i altres ximpleries o interessos d'una classe determinada."

Potser el més destacable del seu llibre són els diferents testimoniatges i adhesions que ha anat recollint en aquests cinc anys. Molts han estat aconseguits a base d'insistir, d'aprofitar circumstàncies úniques, etc. — A nivell històric hem de destacar la Sra. Anna Pointner i en Jacint Cortés. Com és sabut, els nazis tenien especial predilecció per filmar i fotografiar les seves propietats atrocitats. A Mauthausen, al laboratori de revelar hi havia un català, en Francesc Boix, que anava fent còpies de tot el que podia. En Jacint (en aquell temps un vailet) va ésser qui les va aconseguir treure del camp i la Sra. Anna, qui les va guardar fins acabada la guerra. Després van ésser un testimoni excepcional en el judici de Nuremberg i, posteriorment, per recordar allò que mai havia d'haver passat.

Testimonis d'ex-deportats com Artur London, posteriorment ministre d'affers exteriors de Txecoslovaquia, Manuel Garcia Barrado, espanyol, ex-deportat, i actualment vigilant del camp de Mauthausen, en Mariano Constante, ex-deportat i autor del llibre "Los años rojos", l'Eduard Pons Prades, escriptor, autor en-

tre altres de "Los cerdos del comandante", d'en Simon Wiesental, el més famós "caça-nazis", l'Albert Kosiek, comandant americà que alliberà el camp, Bruno Kreisky, canceller d'Àustria, Emile Valley, Secretari General de l'Amical Francesa, Heinrich Dürmayer, cap de la Policia de Viena, de l'ex-deportat comandant Fernando Fernández Lavin, jefe polític de la resistència al camp (cal destacar la solidaritat que hi havia entre els presos espanyols a Mauthausen que va permetre salvar moltes vides no solament espanyoles), d'en Salvador Grau Mora, representant de la Generalitat al viatge de Mauthausen, de Felip Solé Sabaris, representant de l'Ajuntament de Barcelona, d'en Jordi Pujol, president de la Generalitat, d'en Narcís Sijra, alcalde de Barcelona, etc. etc.

"La idea és fer un recull sobre la deportació, però de caire personal. Ho faig a satisfacció, esperant que algun dia pugui fer-ho servir."

En Mascort va començar a escriure als anys 1958-59, en el programa de la Festa Major, després és un dels principals protagonistes de la vida del "Lacustaria" la seva poesia "Evocació" s'ha publicat a diferents llocs, i actualment ha fet col·laboracions de prosa i poesia al Club CCC i al nostre Butlletí.

"Recerques sobre la deportació" agrupa la recopilació d'una sèrie de dades, documents, adhesions, testimonis, que alhora li han servit per apropar-se una mica més al record del seu pare, per conèixer als seus companys (ell ens diu que tots els deportats considera que eren els seus com-

panys), per recordar uns fets que no podem oblidar, i en definitiva un treball que és important per a la història del nostre poble.

Serà precisament un fragment del llibre el que ens servirà per cloenda d'aquesta entrevista:

"No podia pensar-se quan escrivia des de França, que aquell nen —el més petit de la família i al que sempre recomanava que no fes enfadar a la mare i als avis i que no sabia escriure i li mandava dibuixos, que ben segur eren esgargots— seria després de passats molts anys, el que intentaria tornar-lo a fer reviure, almenys en el record, buscant i rebuscant, seguint-lo en el seu calvari, procurant trobar als seus amics i intentant que la seva mort no quedés amagada —com si d'un malfactor es tractés— sinó al contrari, procurar enalitzar-lo..."

Col·lectiu de Redacció



NEGATIVA DEL BATLLE A PARTICIPAR EN LA TAULA RODONA

- Dos anys d'Ajuntament democràtic -

El nostre propòsit aquest mes era el de portar a les planes centrals del Butlletí la presència de representants dels partits polítics que intervenen en la gestió municipal. Vam optar per demanar l'assistència del número 1 de cada llista electoral i deixar a la seva lliure elecció la persona que l'havia d'acompanyar.

Després d'una invitació personal per tal d'exposar les raons de què era el que preteníem fer, procedirem a enviar a cadascun dels convidats, amb dos dies d'antelació, la següent carta:

Confirmant el parlat amb Vd.(s) els recordem i reiterem la nostra invitació per al proper dimecres dia 26 a les 10 de la nit en el local de l'AA. VV. (antigues Escoles), per mantenir una TAULA RODONA, amb el tema: "DOS ANYS D'AJUNTAMENT DEMOCRÀTIC". (La Taula estarà formada per dos membres de cadascun dels partits que intervenen en la gestió municipal: C.i.U., PSC, PSUC. (El cap de llista acompanyat d'un altre membre del partit o candidatura.) Les qüestions a tractar seran les següents.

- Com valoreu la vostra gestió a l'Ajuntament (com ho veïeu a l'entrar, com ho veïeu ara).
- Aproximació Ajuntament-Poble, en aquesta etapa democràtica.
- Què opineu dels que diuen que a l'Ajuntament només es fa política de partit / no s'entenen, només es barallen / etc.
- Com és que en un poble relativament petit com és el nostre no s'hagi aconseguit fer una política d'unitat, col·laboració, etc.
- És difícil fer de conseller?
- Dimissions de regidors.



FA DOS ANYS QUE FUNCIONA L'AJUNTAMENT DEMOCRÀTIC

Probables motius.

- Aspectes més destacables d'aquests dos anys de gestió.
- Fites a aconseguir en els dos anys que falten de mandat.
- Repàs de la situació actual i futura d'alguns temes en concret:

- Seguretat Ciutadana
- Sanitat
- Sanejament (2.a fase)
- Aigua
- Hospital
- Casa de les Vídues
- Urbanisme (Normes Subsidiàries).
- Poliesportiu - Piscina
- Aeròdrom

Preguem que si no pot assistir ens ho comunicui amb antelació.
Llagostera, 24 d'agost del 1981

Un dia abans de la reunió, el Sr. Codina ens indicà per telèfon que no assistiria a la taula rodona i que posteriorment ens adreçaria una carta explicant-nos els motius. Carta que reproduïm íntegrament a continuació:

Srs. Membres del col·lectiu de redacció

Molts Srs. meus:

El dijous, dia 20 d'agost, em va invitar a un col·loqui i taula rodona el membre del col·lectiu de redacció Sr. Ramonet; en preguntar-li de qui seria composta dita taula, em va contestar, que serien els caps de les diferents llistes electorals i ampliada a altres membres dels diferents grups polítics juntament amb membres del col·lectiu de redacció.

En preguntar-li de quin tema tractaria, contestà que seria una explicació de la tasca portada a terme per l'Ajuntament durant el temps que ha passat des de les eleccions. Vaig contestar-li que estudiaria la meua presen-

cia.

Després de pensar-ho amb responsabilitat, declino la seva invitació, basant-ho amb els següents punts:

1.- Crec que del que s'està portant a terme en el poble, en tenen puntual informació a través del butlletí d'informació municipal que es distribueix gratuïtament cada mes, i a través dels seus propis ulls ho veuen a diari.

2.- Espero que abans no acabi la meua tasca a l'Ajuntament, podré presentar-me públicament, donant compte del que s'ha realitzat i explicacions pel que no s'ha pogut portar a terme i contestant cara a cara el per què de les coses no acabades o fetes.

Esperant que el poble compregui la meua explicació i postura, vos saluda cordialment:

Josep Codina i Costa

P.D.- Preguem la publicació d'aquesta carta.

Malgrat tot i per respecte als altres dos grups, el dimecres dia 26, data escollida per al debat, ens vam reunir. Pels socialistes hi assistiren els Srs. Parés i Nuell i pel PSUC la Sra. Serra. Confirmant el que ens havien avançat no es presentà ni el batlle ni cap representant de C.I.U. Tots els presents coincidírem en què l'objectiu que ens havia mogut a convocar les tres forces municipals no es podia assolir. Debatre i profunditzar en els problemes locals i de govern municipal sense la presència del batlle i de C.I.U., que al cap i a la fi són els que porten la gestió municipal, hagués estat absurd.

Els representants de PSC i

PSUC es lamentaren de la no assistència del Sr. Codina tot dient: "Ens temíem que no compareixés perquè no acostuma a enfrontar les situacions de cara". "No ens ha sorprès gens, és propi de la seva manera de ser". "Estem una mica indignats, era una ocasió d'informar el poble i d'acostar-lo a la gestió de l'Ajuntament".

A nosaltres, el fet ens ha contrariat força, creiem que per al poble aquesta taula rodona era un dels projectes més interessants que podíem portar a terme, i no ha estat possible.

Ens diu el batlle que del que s'està fent en el poble, en tenim puntual informació a través del Butlletí d'Informació Municipal que reparteix l'Ajuntament. El que preteníem no era tan sols fer un inventari del que s'ha portat a terme en aquests dos anys de gestió, sinó també intentar profunditzar en els temes, veient les diferents opinions i enfocs de cada grup. No n'hi ha prou de veure amb els propis ulls el que passa a diari en el poble (possiblement s'hagin fet coses que han passat inadvertides), s'han de conèixer els motius, els problemes, les conseqüències, altres possibilitats de solució...

Malgrat que en la seva carta no ho manifesta així, en l'entrevista que vam mantenir amb ell per tal de convidar-lo, ens va donar la impressió de què no gaudim de la seva simpatia i que veu en nosaltres a un enemic. Creiem que en la nostra manera de procedir queda clar que no ens mou sinó l'objectiu d'informar. No ens cansarem de repetir que el Butlletí té les pàgines obertes a tothom.

Col·lectiu de Redacció

acudits d'en **RAMON**





FESTES LOCALS

En plens anteriors s'havien triat ja les dues festes locals, el 19 de març i l'1 de juny, però com que el dia 19 de març és festa a tot Catalunya, es va aprovar per unanimitat canviar-lo pel 8 de desembre i si no fos possible pel 12 d'octubre.

SECTOR CEMENTIRI I CARRER DEL FRED

S'aprovà per unanimitat adjudicar les obres del sector del cementiri i carrer del fred al Sr. Josep Saubí i Costa per proposar el pressupost més interessant per a l'Ajuntament: 11.000.545 ptes.

BIBLIOTECA

Sobre la biblioteca s'acordà per unanimitat:

- * Crear una Biblioteca Popular de Llagostera, integrada dins la red de biblioteques de la Generalitat.

- * Habilitar el pressupost ordinari del 1981, per cobrir les despeses de la biblioteca.

- * Donar facultats al Sr. Alcalde perquè tiri endavant el projecte de conveni entre la Generalitat i l'Ajuntament.

Obligacions de l'Ajuntament de Llagostera:

- * Cedir un local amb les condicions necessàries i pagar el 50 per 100 del mobiliari.

- * Assumir les despeses de manteniment.

- * Anomenar el personal auxiliar necessari.

Per altra banda la Generalitat es compromet a:

- * Aportar el 50 per 100 de les despeses inicials.

- * Donar un lot inicial de llibres de 3.000 volums en qualitat d'usdefruit.

- * Augmentar aquesta quantitat de llibres cada any, proporcionalment a l'aportada per l'Ajuntament anualment.

- * Anomenar un bibliotecari titular.

PISTA POLIESPORTIVA

Es llegiren els 4 pressupostos que s'havien presentat a concurs per l'adjudicació de les obres de la pista poliesportiva.

1.— Construccions José Ramírez: Pista de dimensions grans en pols de quars 2.278.402, en "terrazo" augmentava 1.306.800 ptes. Pista de dimensions petites en pols de quars 1.772.395 ptes. si es feia amb "terrazo" valia 972.000 ptes. més.

2.— Construmat S.A. Pista simple de 720 m.2 en pols de quars 2.362.232, amb "terrazo" augmentava 1.197.504 ptes. Pista gran de 968 m.2 en pols de quars 3.056.928 ptes., amb "terrazo" augmentava 1.609.977 pts.

3.— Santiago Vila Vidal. Pista de 44 x 22 m. en paviment de formigó 2.600.000 ptes.

4.— Construccions Joaquim Comas Corrius, S.A. Pressupost inicial 1.888.900 ptes., variant 1.era 1.008.000 ptes., variant 2.ona 2.444.520 ptes., variant 3.er 1.355.200 ptes.

Després de discutir sobre el tipus de pista que seria millor, s'aprovà fer-la en pols de quars, amb l'oposició del Sr. Nuell que preferia es fes amb "terrazo".

Com que la proposta més interessant era la de Construccions Ramírez, s'aprovà adjudicar-li la construcció de la pista poliesportiva en dimensions grans i en pols de quars (2.278.402 pts)

SALÓ D'ACTES DE L'AJUNTAMENT

El grup socialista va proposar una moció en la que es demanava s'arregés el saló d'actes de l'Ajuntament i es fes decorar per un tècnic competent.

El Sr. Alcalde respongué que ja s'havia pensat en això, i que fins i tot s'havien fet alguns estudis, però que de cares a aquest any era impossible perquè no estava consignat dins el pressupost de l'any 1981.

CONTAMINACIÓ DE LES RIERES

El Sr. Ventura presentà una moció sobre la contaminació de les rieres. Digué que en un altre ple se li havia dit que demostrés si realment granges o cases de pagès tiraven porqueria a les rieres. Ara portava fotos que així ho provaven.

El Sr. Codina respongué que a la vista de les fotografies s'actuaria i es passaria una inspecció per veure fins a quin punt era legal o il·legal el que estaven fent amb els residus de les granges.

ESCORXADOR MUNICIPAL

S'aprovà per majoria i amb l'abstenció del grup socialista, l'abans-projecte per adaptar l'escorxador municipal a la legislació vigent sempre que es trobin medis per finançar les obres.

Col·lectiu de Redacció

TALLERS



SERVEI DE GRUA

Ctra. de Tossa, 13
Teléfono 830-389

LLAGOSTERA
(Girona)



Passeig. Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

COMERCIAL 25

PLÀSTICS PER A LA CONSTRUCCIÓ

C/. Nou, 26 - Telèfon 83 02 16 (provisional)

LLAGOSTERA (Girona)

**Construcciones
JOSE
Ramirez**

Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

INSTALACIONES



C/. Colón, 14

LLAGOSTERA (Girona)

Tel. (972) 83-04-96

**BOUTIQUE
LLOSENT**

Passeig Pompeu Fabra n.º 62

LLAGOSTERA

Avia

TALLER MECÀNIC

R. Corominas

SERVEI DE GRUA

Reparacions en general

Ctra Sant Llorenç



83 05 78 - 46 09 13

LLAGOSTERA


**garden center
costa brava**



32 06 80

Ctra. Comarcal C. 250 - Km. 25,7
de Girona a San Feliu de Guixols

LLAGOSTERA
(Girona)

45 DIES DE CASAL D'ESTIU

El dia 28 d'agost es celebrà la conclusió del Casal d'Estiu d'enguany.

Com en altres edicions fou un dia memorable per a tots els que disfruten d'aquesta institució estiuenca. A les 5 de la tarda i a l'arbreda del Casal es celebrà l'únic acte religiós de la temporada: una Missa de campanya amb tots els casalistes entorn de l'altar i amb un bon nombre d'acompanyants del poble. Un acte senzill i al mateix temps emotiu per tot el que representa el dia de la conclusió: s'acaba l'aventura viscuda durant tants de dies amb un grapat de bons amics i amigues.

Després de la Missa, el berenar. I seguidament a l'escenari, curiosament decorat, tingué lloc el 6.è Trofeu de la Cançó dels Casalistes. Davant d'un jurat format per persones de la música, ensenyament (els dos centres), i del Grup Excursionista Bell-Matí, desfilaren cantant, els 5 seleccionats prèviament a cada un dels set grups del Casal d'Estiu/81. També els Casalistes elegiren als "Mis" i "Mister" dels grans, mitjans i petits del Casal. Es repartiren els premis anunciats i finalment cada Monitor va fer entrega als seus nens de l'escut del Casal, imprès sobre un medalló de suro aglomerat del país.

S'ha acabat el Casal d'Estiu.

Fou el 15 de juliol que començà l'operació casalista. En el transcurs de 7 llargues setmanes, 201 nens i nenes de Llagostera (103 nens i 98 nenes) acompanyats i animats per un grup de 26 monitors i aprenents de monitors (tots de la cantera local)

han disfrutat com mai d'unes vacances organitzades, sense apartar-se de les seves famílies. Quatre hores diàries d'esbarjo que per a ells eren minuts, palpant-hi l'interès, esforç de superació i l'aprendre a saber compartir entre tots el joc, la joia, l'amistat, la cordialitat. En una paraula, l'esperit cristià volcat en una forma de vida, útil i necessària per a la vida del demà.

Mil maneres hi poden haver de fer poble. El Casal en presenta una i de moment és vàlida, ja que els pares l'accepten amb il·lusió i els fills la disfruten amb joia.

La trobada al poble del Torn amb els grans del Casal, és un record in-

esborrable i d'uns vincles indestructibles d'amistat pel pròxim demà, en tots els estaments de la nostra vila.

I com s'ho van passar el dia 25, 200 vaillets i vailletes a les parets del mur de l'Escola Nacional amb un pinzell a la mà i pots de pintura per poder utilitzar? Uns 60 kgs. de pintura plàstica es van escampar en quatre hores sobre les parets i sobre els braços, davantals i cames...

El dia 26 es va organitzar una excursió amb autocar a Santa Pau i al Santuari del Collell. Una sortida senzilla i amena a la muntanya i al final, amb una volta en barca al meravellós i tranquil llac de Banyoles.

El dijous, dia 27, sortiren tots al carrer tocant pitus, fent molta fressa i amb les bicicletes engalanades a l'estil de grans carrosses. De fressa en van fer. I el concurs fou molt animat

ja que foren 50 els conjunts presents davant del jurat a la plaça, format per destacades persones de les entitats locals llagosterenques.

El dia 15 d'agost, com cada any, fou el DIA DEL CASAL. És la jornada gran del Casal d'Estiu, en la qual els pares i altres aimants d'aquesta institució s'acosten per presenciar el que fan els nans i què han preparat per poder-ho celebrar millor. El grup de "Majorettes" del Col·legi Ntra. Sra. del Carme obriren el cercavila fins al Casal. A l'escenari es presentà un magnífic festival en el que hi actuaren pràcticament tots els nens i nenes del Casal d'Estiu.

Val la pena d'esmerçar hores i hores per una tasca tant positiva i alentadora. En el fons és preparar o facilitar els camins pel demà del nostre poble.

La Junta del Casal Parroquial, al mateix temps que agraeix l'esplèndida col·laboració de tantes i tantes persones i entitats que fan possible aquestes realitzacions, voldria publicar als quatre vents i en veu ben alta, que Llagostera és un poble que es volca vers els seus petits i per força aquesta actitud farà que Llagostera sigui cada vegada més gran en esperit i en qualitat.

El bon record que els nois i noies tenen del Casal d'Estiu, és la millor penyora que ens anima a continuar.

45 dies del Casal d'Estiu ben aprofitats.

M. V.

Joan Turon Rabassedas

TREBALLS EN FERRO

C/. Estrella

LLAGOSTERA

TRANSPORTS

JAPIC

A TOT ESPANYA

Servel de Recaderia de

Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20

Telèfon 83 01 83

LLAGOSTERA

taula rodona

L'ESPORT a Llagostera



Pocs anys enrera parlar de l'esport a Llagostera era limitar-se al futbol. Aquest monopoli ha durat molts anys i els pocs practicants d'altres esports o eren absorbits, o es veien obligats a abandonar per manca de suport. D'un temps ençà han anat sorgint altres esports, la majoria, sortejant moltes dificultats i a tip d'esforços, han aconseguit organitzar-se.

Aquesta situació no era pròpia de Llagostera, sinó d'arreu de l'estat. A l'esport se li ha donat molt poca importància. La promoció i ajuda no existia i l'únic suport de l'administració anava destinat al futbol, no per interessos esportius, sinó econòmics i polítics.

Aquest oblit és el pes que avui encara s'arrossega. Manquen instal·lacions, manca ajut econòmic i malgrat tot la nostra impressió és que l'esport està resorgint, gràcies a l'empenta i les ganes dels veritables afeccionats i practicants.

Les instal·lacions són bàsiques per a la majoria dels esports. A Llagostera, per fi, cap al mes d'octubre o novembre, sembla ésser que disposarem d'una pista poliesportiva. Això serà un assoliment molt interessant, però des d'aquestes planes volem demanar que es porti a terme amb previsió de futur, evitant que per la precipitació o per la necessitat urgent, no es prevegin possibilitats d'ampliació amb altres instal·lacions (ex.: pista d'atletisme...) que si bé no són possibles ara, a la llarga esdevindran necessàries.

És dijous, dia 3 de setembre, estem en el local de l'AA. VV. La nostra intenció és fer una xerrada sobre el tema de l'esport al nostre poble. Per aquest motiu hem convidat al regidor d'esports a l'Ajuntament (F. Santamaria) i a representants de les següents agrupacions:

-Handbol: assisteix en Joan Rodríguez.

-Bàsquet: assisteix l'Emili Darder
-Moto-Club: assisteix en Jordi Russinyol.

Hoquei: assisteix en Lluís Nuell.
-Associació de pares del col·legi Lacustària: assisteix en Joan Soler
-Associació de pares del col·legi Ntra. Sra. del Carme: assisteix l'Enric Montiel.

Tenim també entre nosaltres al

monitor de l'esport escolar, Paco Cortés.

Havíem convidat a representants de la Unió Esportiva Llagostera que més endavant excusaren reitradament la no assistència, sembla ésser que problemes d'indole personal i una confusió foren els motius. Un altre dia tinguérem amb ells un canvi d'impressions que podreu trobar al final d'aquest treball.

L'ESPORT A LLAGOSTERA

Plantegem les següents qüestions als quatre primers:

Com funcioneu a nivell organitzatiu?

Número de socis si es que n'hi ha?

Pressupost que teniu per a la temporada. D'on surt?

Número d'equips que feu. Resultats obtinguts i previsions per aquest any.

Problemes i observacions.

HANDBOL: Joan Rodríguez

Fins ara per raons burocràtiques hem estat dins la Unió Esportiva Llagostera i aquest any volem mirar si fem una junta pel nostre compte. De moment ja som cinc i volem enviar cartes als pares dels jugadors a veure si se n'hi apunta algun més.

En principi no tenim socis, però amb aquesta junta intentarem tirar-ho endavant, començant pels pares dels jugadors i altre gent que hi tingui afició.



Quant al pressupost per la temporada, a grans trets pot ser d'unes 150.000 ptes. (130.000 per desplaçaments i àrbitres, 10.000 per les fitxes i 10.000 de material). Una part surt de l'Ajuntament, concretament aquesta temporada ens han promès 45.000 ptes. fins a final d'any, i que en el pressupost de l'any vinent s'hi consignarà una altra quantitat però no sabem ben bé quina serà. La resta s'haurà de sufragar amb rifes, sorteigs...

L'any passat vam fer equips d'alevins, infantils i cadets. Els resultats foren força bons. Els alevins quedaren semifinalistes de la Copa i sisés de la Lliga, i els cadets a cinquè de la Lliga i semifinalistes de la Copa. De cara a aquesta propera temporada farem equips d'infantils i juvenils.

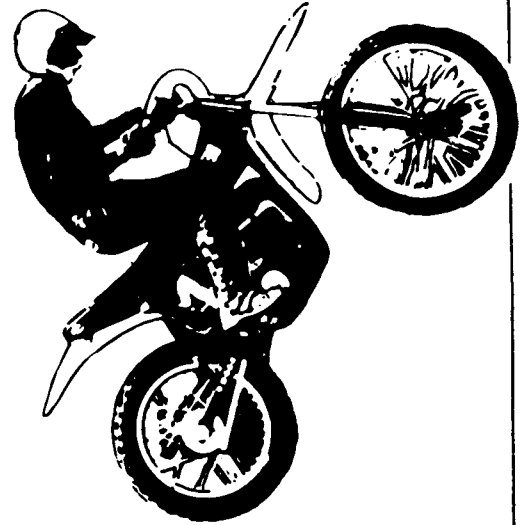
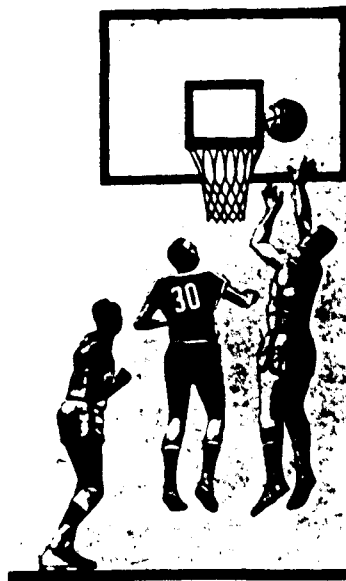
BASQUET: Emili Darder.

No tenim junta, també estem dins la Unió Esportiva. Fins ara erem dos: en Russinyol i jo, i ara hi entrarà en Joan Soler i en Pepe Fernández. Si els equips es consoliden seria in-

teressant fer una junta autònoma, de moment continuarem així.

De socis no n'hi ha i tampoc tenim el projecte de fer-ne si no hi ha junta. Per tenir una idea del pressupost hem de fixar-nos en què l'equip de noies l'any passat va costar unes 112.000 ptes. entre àrbitres, material i altres (hem de tenir en compte que era l'any que començàvem), essent el transport a càrrec de l'Ajuntament. Aquest any podem comptar uns 20 partits de noies i uns 20 dels nois, costant els àrbitres 2.500 ptes i ja ens fem el càrrec de fer els desplaçaments amb cotxes particulars. A més he comptat per sobre, que les fitxes costaran unes 30.000 ptes. L'Ajuntament també dona 45.000 ptes. per acabar l'any i ens ha promès diners per a l'any que ve. El que falti ho farem a base de rifes..., i com puguem.

L'any passat teníem un equip de noies a la categoria junior. En el campionat de lliga quedàrem al penúltim lloc, però es pot dir que va anar bé, ja que s'ha de tenir en compte que no s'havia jugat mai. En el torneig de Primavera vam fer un tercer lloc d'entre 8 equips, i participàrem en el torneig "Puma" en el que érem 4 i fèrem la final. Si bé guanyàrem moralment, en realitat quedàrem empatats i no vulguérem jugar la pròrroga ja que l'àrbitre ens havia demostrat que no hi havia garanties d'imparcialitat. Aquesta temporada es pensa fer un equip sènior de nois.

**MOTO-CLUB:** Jordi Russinyol

Nosaltres tenim uns estatus, vam formar una junta amb President, Secretari..., i en aquest sentit som completament independents.

Actualment tenim 110 socis que paguem 1.000 ptes. a l'any. El soci té una sèrie d'avantatges com poden ser l'entrada gratuïta a les proves que organitzem, si es fa una excursió amb moto tenen el dinar a meitat de preu...

El pressupost que tenim depèn molt de les activitats que s'organitzin. Per exemple cada carrera s'han de pagar 550 ptes. a la federació per cada participant i unes 4.000 ptes. en papers que s'han de fer. Més o menys a cada carrera cobrim les despeses amb les entrades, quotes dels participants i el bar (moltes vegades algun d'aquest tipus d'ingrés no és possible). Sempre intentem que els participants siguin els menys perjudicats.

Quan no hi havia socis vam rebre alguna subvenció de l'Ajuntament però ara com que no ho necessitem ja no els hi demanem.

Des que funciona el Moto-club hem organitzat unes 20 proves. Si s'organitzen tres proves a l'any es pot mantenir la categoria, i si se'n fan més es pot pujar, es va adquirint prestigi i et poden donar una prova important com podria ser un Campionat d'Espanya, Provincial... El problema que tenim és que no disposem d'un circuit. Sempre que ens han deixat

un terreny ha estat amb la condició de què quedés igual com estava, això

vol dir que ens fem un bon fart de treballar per preparar el circuit i després l'hem de tornar a desmuntar. Si en tinguéssim un de propi es podria pujar de categoria.

Per aquest circuit es pot dir que qualsevol cosa podria servir, es necessiten molt poques condicions, tan sols poder-hi fer uns dos Km. de recorregut: una casa amb camps abandonats, un bosc... N'hi ha d'haver, el que passa és que no surt. Nosaltres el llogariem, l'arrendariem i el deixariem en perfectes condicions. Ja hem anat a mirar llocs amb el regidor d'Esports, però sempre ens han dit que no. Segur que si el tinguéssim es sentiria parlar molt més del Moto-Club.

HOQUEI: Lluís Nuell.

Es pot dir que del Hoquei en tenim cura en Rigau i jo. Si fóssim més colla iria més bé, ja que es podria repartir més la feina.

Nosaltres no estem dins la Unió Esportiva com els altres. Vam donar el nom del col·legi Lacustària, i de moment anem tirant així. Ja ens iria bé fer una junta i possiblement ens obliguin, però no havíem fet res perquè com que ja fa temps que es parla d'un Foment o Consell Local esperàvem que es pogués portar a terme.

De socis no en tenim i el pressupost de la temporada passada era de 90.000 a 100.000 ptes. que es desglosen pràcticament en desplaçaments i àrbitres. Com que tot s'apuja és possible que aquest any sigui una mica més elevat. Aquests diners surten de l'Ajuntament, de rifes i de petites aportacions que podem fer els pares. Com tots els altres tenim 45.000 ptes. de l'Ajuntament per acabar l'any.

L'any passat hi havien dos equips: alevins i infantils. Els primers quedaren quarts i els altres a tercers.

Per aquesta temporada els equips pujaran a infantils i juvenils i també ens agradaria fer un equip de "caganius" (8-9 anys) perquè pugui anar pujant algun nano.

Per acabar m'agradaria dir que seria molt necessari que ens ajuntéssim tots ja que els problemes són més o menys els mateixos i tots plegats fariem molts més força que no fem ara.

Acabades aquestes exposicions individuals passem a tractar els altres temes.

ESPORT ESCOLAR

Què és i com funciona l'esport escolar?

J. Soler i E. Montiel: L'esport escolar és un plantejament nou de la Generalitat per a la iniciació de la mainada en l'esport. No és d'ara sinó que ja fa uns tres anys que es va endegar. Concretament aquí a Llagostera es va començar l'any passat, funcionant uns cinc mesos i esperem que aquest any es pugui fer com Déu mana. La idea general és que tota la mainada hagi tocat una mica tots els esports abans de tenir l'edat suficient per poder triar el que més els agradi.

S'intenta fomentar l'esport en general i quants més practicants hi hagi millor. Pensem que abans, a l'escola i fora d'ella, només es podia conèixer el futbol.

L'esport escolar és esport fora d'hores lectives (no depèn de la Conselleria de Cultura sinó de la d'Esports). Aquest any passat es feien dues hores diàries, de 7 a 9 i els dissabtes 4 hores els matins.

Així aquí a Llagostera no es va començar fins l'any passat?

J. Soler, E. Montiel: Abans de l'any passat hi havia hagut molts contactes amb la Generalitat, però no hi va haver cap activitat real. Els mateixos que ara porten els equips federats eren els que se'n cuidaven dels nanos.

En formar-se les comissions i consell comarcal, es feren també cursets per a monitors on en Cortés va treure el títol. Aquí es va començar el febrer, fent-ho conjuntament les dues associacions.

Expliqueu-nos una mica això de l'organització a nivell de comarques.

J. Soler, E. Montiel: La província de Girona està dividida en set comarques i hi ha d'haver per tant set consells comarcals. L'any passat només funcionaven els del Gironès i La Selva.

Nosaltres estem dins el del Gironès, que es formà a principis de l'octubre de l'any passat. El president és el Conseller d'Esports de l'Ajuntament de Girona i després hi ha representants dels mestres, de les associacions, representants del club i dels regidors d'esports dels ajuntaments. Vam procurar posar-hi representants nostres, per tal de descentralitzar-ho una mica, ja que vam veure que això estava enfocant bàsicament de cara a Girona i

Fins ara sempre s'ha hagut d'utilitzar la pista de les escoles, encara que no fossin activitats escolars.

(Foto Genové)



Banyoles i interesava no quedar marginats a l'hora de prendre decisions. D'aquest Consell hi ha una executiva i el Consell en sí es reunirà només un cop a l'any.

Tot aquest plantejament des de Girona i Banyoles és perquè hi ha uns calers a remenar. Hi ha unes subvencions de la Generalitat per cada nano que participa i ells tenen l'avantatge de què no tindran tants desplaçaments com nosaltres.

F. Santamaria: Per això nosaltres volíem fer una subcomarca de la que Llagostera fos la capital que organitzés el campionat escolar, però passa que no hi ha prou instal·lacions i a part d'això a Cassà gairebé no és esport escolar ja que tots els nanos estan dins el Foment; a Llàmbilles i Quart molts ja van a Girona i es pot dir que estàvem en una subcomarca "fantasma". Degut a això haurem



Uns moments



d'anar a jugar a Girona i tindrem unes despeses que ells no tindran. Seria massa monòton jugar sempre amb els de Cassà, i no es crearia un ambient entre els nanos.

Quins són, doncs, els problemes de l'esport escolar?

Santamaria: Els problemes són per una banda la falta d'instal·lacions i per l'altra la distribució comarcal.

J. Soler: Si nosaltres pertanyéssim, com per naturalesa, a La Selva, no tindriem cap problema. Jugariem amb Tossa, Caldes, Lloret, Sils, Riudellots... que molts tenen les mateixes dificultats que nosaltres, en canvi ara estem en un cul de sac, tampoc podem anar a Santa Cristina i a Sant Feliu perquè són de l'Empordà, o sigui que la divisió comarcal-política ens perjudica força.

Santamaria: No queda més remei que anar a Girona i això comporta

un desplaçament de dos autocars cada dissabte, com a mínim, o sigui unes 13.000 pessetes.

Quin pressupost teniu?

J. Soler, E. Montiel: Podem dir que és de 1.300.000 pessetes per tota l'escola de Llagostera, podem comptar uns 300 nanos. La part més important és el transport, llavors hi ha una petita despesa de monitor, que no influeix pràcticament, i materials. Per acabar aquest any l'Ajuntament ens ha donat 240.000 pessetes, i també ens tocarà una part del pressupost de l'any que ve. La resta l'hauriem de treure d'on puguem, rifes..., i quelcom de la Generalitat.

Quan al monitor, ens podria explicar una mica quina ha estat la seva funció i com ha anat fins ara?

P. Cortès: El consell comarcal, recolzat per la Generalitat, va organitzar un curs per a monitors de l'esport escolar. Fèrem: Gimnàstica, atletisme, handbol, bàsquet, rugby, natació... Començarem uns 60 i vam acabar uns 30. El curs era per cobrir places a la comarca del Gironès, tots ja teníem plaça a Girona, jo també, però el regidor d'esports i les associacions es van moure i vaig venir aquí. Aquest any hem fet un altre curs, d'uns 28 dies, a Alp, amb gent de tot Espanya i de cara a esports més concrets.

Aquí a Llagostera vam començar el mes de febrer i els nens i nenes eren de 7 a 14 o 15 anys. De 7 a 9 els ha d'ensenyar el més bàsic, psicomotricitat. De 9 a 12 fan una mica tots els esports en general, i veus en quin sobresurten més i tenen més aptituds, per tal d'aconseillar-los. Finalment de

12 a 14 ja es dediquen a un sol esport. En un principi es deia que cadascú d'ells havia de fer un cert nombre d'esports individuals i per equips, però jo els hi vaig ensenyar tots.

Es podria destacar també, que he observat que les noies hi han posat més voluntat que els nois.

Quines dificultats tens?

P. Cortès: El problema principal és l'ajut, tant per els entrenaments, com per als desplaçaments. Farien falta més monitors (heu de comptar que són 300 alumnes per a mi sol) i que hi hagués gent suficient per anar als desplaçaments, ja que moltes vegades si anem a Girona els equips s'han de distribuir entre tres o quatre punts diferents. Pot sortir gent de les associacions, però mai és el mateix que si hi va el que els ha portat els entrenaments.

I els mestres no els fan gimnàstica al col·legi?

J. Soler: Jo només puc parlar de l'ensenyament estatal. Dintre de la programació dels cursos hi ha la gimnàstica obligatòria, però no hi ha assignació per a cap professor. Tenen l'obligació de tenir gimnàstica els nanos, però no els mestres de fer-ho. Ara tots els alumnes de l'escola, en fan una hora setmanal coberta amb una assignació de l'Ajuntament i la resta es treu de les quotes de l'Associació.

TEMES GENERALS

Quin és l'enfoc de l'esport per part de l'Ajuntament?

F. Santamaria: Considero que la base de l'esport és l'esport escolar. Estic molt captivat en què tinc endavant i comptara sempre amb el meu suport dins l'Ajuntament. Tampoc podem deixar de banda els equips federats que ja funcionen i els que es poden crear. Per exemple l'any passat es va formar l'equip de bàsquet degut a que unes noies m'ho van proposar i vam poder convèncer l'Emili perquè se'n fes càrrec. Fins ara crec que s'ha seguit una política equivocada ja que tot se'n anava per al futbol i hi podia haver nanos amb altres inquietuds, que quan sortien el col·legi ja no podien fer res més.

Si es promoua l'esport es poden crear unes motivacions en els nois i noies i potser no van tant a llocs poc indicats per a la seva edat.

El problema és l'econòmic. Aquests



La xerrada que tinguérem en el local de l'AA 11

equips l'únic recurs que tenen és l'Ajuntament i fins ara, quan començaven l'any, el pressupost ja estava menguat pels déficits de la temporada anterior. Aquest any ho hem volgut iniciar dient els calers de què poden disposar fins al final de l'any i després quan comenci el que ve ja en parlarem del que els fa falta. Crec que és la manera d'acabar amb aquest déficit.

-Quina és la quantitat que l'Ajuntament destina a l'esport?

F. Santamaria: Enguany la partida d'esports és de 1.000.000 pessetes en un pressupost total de 32.000.000 pts.

Cobrir les despeses de tots els equips és impossible, ara bé, els calers que fan falta s'han de demostrar amb fets i l'Ajuntament ajudarà a aquests equips amateurs. No estic d'acord en què l'Ajuntament hagi de destinar uns diners a una gent que són semi-professionals.

-En aquest cas a Llagostera potser l'únic és el futbol, no?

F. Santamaria: Al futbol se li han destinat 90.000 ptes., però única i exclusivament per a infants i juvenils. Als grans res, quant a l'assumpte monetari. Ara bé, l'Ajuntament paga el manteniment del camp, la llum...

-Què hi ha d'aquell Consell Local d'Esports del qual es parlava l'any passat?

F. Santamaria: Dins aquest propòsit de l'Ajuntament de tirar l'esport endavant vam voler agrupar tots els equips en un Consell Local. Em sembla que va sortir en un Butlletí que s'havia format el Consell i no és ben bé així, sinó que vaig voler fer una sèrie de reunions abans de formalitzar l'assumpte perquè ja tenia l'experiència de què quan hi ha una reunió o una junta, la majoria de la gent falta o no pot venir per "x" causes. Vaig voler veure si hi havia una constància. Això va fallar i tinc testimonis aquí de què havia dies que ens trobàvem dos o tres.

Crec que un Foment o Consell Local d'Esports és l'única manera de què tots aquests equips puguin funcionar més bé i hem de mirar de què puguem arribar a ser una realitat amb persones que realment estiguin interessades.

E. Montiel: Aquest mateix Consell serà el que podrà parlar després davant de l'Ajuntament de les necessitats que hi ha.

F. Santamaria: Efectivament, i jo el que veig és que ara, en no haver-hi juntes formades, no hi ha socis i només es poden emparar amb el que dona l'Ajuntament, i aquest no pot cobrir totes les despeses.

Ll. Nuell: L'Ajuntament ha d'aportar unes pessetes, però els que hi col·laboren també.

E. Darder: Dieu que s'augmentaran les subvencions si es demostren les despeses. No veig com demostrarem les despeses de desplaçament amb cotxes particulars.

F. Santamaria: Per solventar aquest problema, l'única manera és que abans de fer el pressupost de l'any que ve ens trobem i repassem bé les despeses que hi ha.

-Voliem parlar ara de la professionalització de l'esport, del futbol, d'això que sempre s'ha dit de què hi hauria d'haver un equip amb jugadors del poble...

(L'opinió general és que sense ser-hi ells no se'n pot parlar. Insistim en què cadascú doni l'opinió personal ja que és un tema interessant).

F. Santamaria: Com a membre de la junta jo puc dir que aquests nois estan fent una tasca que és d'apreciar ja que miren que el futbol no s'apagui. Ara bé, de la manera que ho porten o ho deixen de portar, no hi vull entrar ja que és un problema d'ells.

E. Montiel: Potser l'enfoc que s'hi dona no és el que requereix el poble.

P. Cortés: Més de la meitat dels jugadors són de fora. Possiblement si fossin del poble hi hauria més moral dins l'equip.

J. Soler: L'enfoc no és l'adequat als fons que es recullen. El problema dels jugadors forasters no seria tal si hi haguessin fons. Un club particular si té suficients mitjans pot fer el que vulgui i en tot cas que els socis li exigeixin. Ara bé, interessaria que almenys hi hagués un equip on tothom de Llagostera hi pogués jugar, independentment de la categoria en què estés.

Ll. Nuell: Ja fa temps que s'està fent futbol per a un públic que no hi és. El futbol és un espectacle i com a tal necessita un públic. El futbol no es perdria si Llagostera estés dos anys sense primer equip i no sé perquè s'esgrimeix tant aquest argument de què el futbol s'ha de fer per força.

Quina és la situació actual del

poliesportiu?

F. Santamaria: Es pot dir que ja és una realitat. Les obres ja estan començades i possiblement estarà acabat l'octubre o novembre. De moment, el que quedarà fet serà la pista sense vestuaris ni res més.

-Quin pressupost hi ha?

F. Santamaria: El pressupost per a la pista és de 2.278.402,50 pessetes amb el material de porteries, xarxes..., i per a la piscina i vestuaris, que són comuns per tot el que es practicarà en aquella zona, és de 17.024.267 ptes

J. Soler: Està previst que es pugui cobrir la pista i fer-hi grades?

F. Santamaria: Això ho podria contestar millor el delegat d'obres públiques de l'Ajuntament.

-La pista reunirà els requisits necessaris?

F. Santamaria: Perquè poguéssim tenir subvenció de la Diputació, la pista s'ha hagut d'acomodar a unes normes que ens van exigir. Les mides seran les reglamentàries i el conjunt farà 44 x 22 incloint-hi l'espai de 1 metre entre la pista i la valla.

-El que en principi no es facin els vestuaris pot plantejar algun problema?

F. Santamaria: Quant a l'esport escolar, el nano ja va vestit. Els altres hauran de fer servir els del futbol i tot serà un problema de coordinació i combinació d'horaris.

-S'ha consultat a les entitats per assegurar que la pista pugui satisfer les seves necessitats?

Aquí entrem en un llarg diàleg amb diversitat d'opinions del que podem destacar l'afirmació per part del regidor d'esports de què la pista tindrà totes les condicions reglamentàries i els dubtes dels altres sobre si faltaria una cosa determinada o aquella altra, de si hagués anat més bé preveure els vestuaris en un altre lloc, que si ha estat molt improvisada (opinió molt general), que hi ha hagut poca informació, etc.

FUTBOL

Tal com hem dit, a la reunió no hi assistiren els representants de la Unió Esportiva Llagostera. Tenint en compte la importància del futbol a Llagostera vam optar per plantejar-los les mateixes qüestions que els altres grups, encara que fos sense la possibilitat de participar en el debat, cosa

que hagués estat molt més interessant.

(Contesten per ordre a les qüestions indicades al principi.)

"Tenim una Junta composta per: President, tres sots-presidents, 1 tresorer i vocals."



"Actualment comptem amb uns 240 socis."

"El pressupost d'aquest any és de 1.500.000 ptes. distribuït de la següent manera: 1.000.000 per als jugadors, 160.000 per als àrbitres i la resta per a farmaciola, fitxes i altres despeses. Aquests cèntims surten de diferents fonts:

- Els socis paguen una quota de 2.400 ptes. a l'any, com a mínim.
- L'Ajuntament ens dona 90.000 ptes. fins a final d'any per al desplaçament i despeses de juvenils i infantils.
- Taquilles: comptant el que és pròpiament taquilla conjuntament amb la rifa i el bar, durant la temporada passada es recaptaven unes 40.000 ó 50.000 ptes. cada diumenge. Aquest any el descens farà que la gent (principalment la de fora, que és la que paga) no vingui tant. Es preveu que això quedarà reduït a unes deu o quinze mil pessetes."

"Com és sabut comptem amb tres equips: infantils, juvenils i primer equip."

"El nostre principal problema són els diners."

A continuació vam exposar-los que en el debat plantejàvem el tema de la professionalitat de l'esport que els afectava directament. La possibilitat de fer un equip de futbol, exclusivament amb jugadors de Llagostera

i que no cobressin...

"Un equip de jugadors del poble sense cobrar no el veiem amb futur. Quan es cansessin o les coses no anessin bé s'ho deixarien. En canvi quan es paga es pot exigir.

De totes maneres estem intentant que any rera any augmenti el nombre de jugadors del poble, cosa que anem aconseguint. Recordem que dos anys enrera, de Llagostera sols hi havia 2 ó 3 jugadors en plantilla i aquest any passat, ja eren 10."

I, quant al poliesportiu?

"Quant el poliesportiu, val fer l'observació de què ens disminuirà considerablement l'aparcament del futbol."

Collectiu de Redacció

FUTBITO

Durant els mesos d'estiu tingué lloc un campionat de FUTBITO a la pista del Foment de Cassà. Els jugadors havien de tenir de 16 anys en endavant. Hi participaren 10 equips: 9 de Cassà i 1 de Llagostera. Assabentats de la bona actuació dels llagosterencs ens hem posat en contacte amb ells perquè ens ho expliquessin amb més detall.

"Els components de l'equip erem: en Jordi Russinyol, en Diego Cortés, en Mejías, en Josep Sánchez, en Josep Oviedo, en Santi Roig, en Paco Cortés, en Ramon Soler, en Jesús Santamaria, en Salvador Malagon i l'Aureli Bermejo.

Estàvem subvencionats pel Tròpic, Paviments Pulimax i Esports Jorma.

En el campionat es van fer dos grups: A y B. Nosaltres quedàrem campions del grup B. El primer de cada grup s'enfrontava amb el segon de l'altre i els guanyadors feien la final. Arribàrem a la final havent guanyat els altres partits per força golejada.

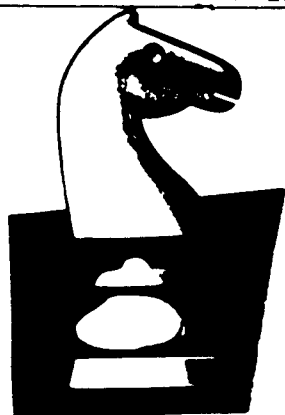
La final fou desastrosa; nosaltres havíem anat a jugar el torneig per passar-ho bé i sense cap

ganes de "follons", però la gent s'ho agafà amb la típica rivalitat de Llagostera contra Cassà i la tensió s'endinsà en els jugadors i en l'àrbitre. A la primera part guanyàvem per 1-3 i al final del partit estàvem 4-4, havent-nos pitat un penal en contra. Jugàrem la pròrroga i perdérem per 1 ó 2 gols. De totes maneres estem molt contents del resultat obtingut.

Esperem que si la pista poliesportiva s'acaba, ho puguem organitzar ben aviat aquí a Llagostera

Per acabar ens agradaria ressaltar que nosaltres amb aquest fet hem volgut demostrar als aficionats del futbol i al poble de Llagostera en general, que sense anar a buscar jugadors de fora es pot fer un bon equip."





HISTÒRIES LOCALS

En començar aquesta col·laboració en aquestes planes, voldria fer un repàs del que ha estat el joc dels escacs a la nostra vila al llarg dels anys. Per fer-ho més entenedor ho dividiré en dues etapes: antiga i moderna.

Deixarem l'època antiga per a una altra ocasió i avui només parlarem de la moderna. Aquesta comença a finals del 1971, quan es convoca el "Primer Torneig local del Trofeu Domingo Pascual Carbó" a càrrec de la secció d'escacs del "Casino España" i sota el següent lema:

"Este Torneo quiere rendir Memoria y Homenaje a la persona del extinto Doctor Domingo Pascual Carbó, quien, además de sus copiosas dedicaciones profesionales y altruistas dio, a lo largo de su fecunda vida, toda una lección de estima y estímulo al noble juego del Ajedrez. Quiere significar también que se le tienen en presente, con su sentido ético y como acicate de la competición y del juego."

El torneig, que era de caràcter tancat (més endavant veurem el que això significa), acollí catorze jugadors: A. Andrés, F. Verdalet, R. Bellvehí, F. Cabarrocas, P. Cabarrocas, A. Clara, J. Clara, J. Fontanals, J. Garriga, P. Pascual, R. Pascual, G. Sureda, J. Vila i T. Vila. Es jugà pel sistema de lliga i resultà molt disputat, ho demostra el fet de que del primer classificat al novè, només hi hagué una diferència de dos punts i mig.

ESCACS

El campió es decidí en una partida al final del campionat entre Josep i Tomàs Vila. El primer només havia d'empatar per proclamar-se campió. Al segon només li valia la victòria.

Intentant situar-nos en la tensió que això significa, analitzem la partida en qüestió: era el 8 de juliol del 1972, juga amb blanques Josep Vila i les negres són per a en Tomàs.

- | | |
|--------------|--|
| 1.- P 4 R, | P 4 A D |
| 2.- P 3 C R | C 3 A D |
| 3.- A 2 C R, | P 3 D (contra la defensa Siciliana var. Dragó, el blanc elegeix un sistema de l'atac "Indio de Rey") |
| 4.- C R 2 R, | P 3 C R |
| 5.- O - O, | A 2 C |
| 6.- P 3 A D, | C 3 A R |
| 7.- P 4 D | P x P |
| 8.- P x P, | P 3 R |
| 9.- C 3 A D, | O - O |

10.- P 4 A R, C 2 D ! ? (Millor era D 3 C D amb un joc molt sutil ja que ara no li serveix al blanc l'atac a base de P 4 R a causa de 11... -P x P; 12.- P x P - C x P! ni tampoc 11. P 4 A R - P x P i el negre allibera tot el seu joc.)

11.- A 3 R ? (això és un error, amb P 5 D es lograva avantatge posicional en ser obligada la continuació 11... - P x P; 12.- C x P! i el negre queda amb una posició molt debilitada.)

11.- C 3 C D
12.- P 3 C D, P 4 A R
13.- P 5 R ? (un altre error, aquí també era obligat de jugar P 5 D ! per a lograr una posició satisfactòria. Ara ja té avantatge el negre.)

13.- P 4 D
14.- T D 1 A D, P 3 T D
15.- D 2 D, T 2 A R

Nombre	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	Punts
1 A. Andrés	■	1	1	1	1	0	1/2	1	1	1/2	0	1/2	0	1/2	8
2 J. Berdalet	0	■	1	1	1	1/2	1	1	1	1/2	0	1/2	1/2	1/2	8 1/2
3 R. Bellvehí	0	0	■	1/2	1/2	0	0	1	1	0	0	0	0	0	3
4 F. Cabarrocas	0	0	1/2	■	1	0	0	1	1	0	0	0	0	0	3 1/2
5 P. Cabarrocas	0	0	1/2	0	■	0	0	1	1	0	0	0	0	0	2 1/2
6 A. Clara	1	1/2	1	1	1	■	1/2	1	1	1/2	1	1/2	1/2	1/2	10
7 J. Clara	1/2	0	1	1	1	1/2	■	1	1	1/2	0	1	1/2	1/2	8 1/2
8 J. Fontanals	0	0	0	0	0	0	0	■	0	0	0	0	0	0	0
9 J. Garriga	0	0	0	0	0	0	0	1	■	0	0	0	0	0	1
10 P. Pascual	1/2	1/2	1	1	1	1/2	1/2	1	1	■	1/2	1/2	0	0	8
11 R. Pascual	1	1	1	1	1	0	1	1	1	1/2	■	1/2	0	0	9
12 G. Sureda	1/2	1/2	1	1	1	1/2	0	1	1	1/2	1/2	■	0	1/2	8
13 J. Vila	1	1/2	1	1	1	1/2	1/2	1	1	1	1	1	■	0	10 1/2
14 T. Vila	1/2	1/2	1	1	1	1/2	1/2	1	1	1	1	1/2	1	■	10 1/2

Aquesta fou la classificació final del
"1.er Torneig Local del Trofeu Domingo Pascual Carbó"

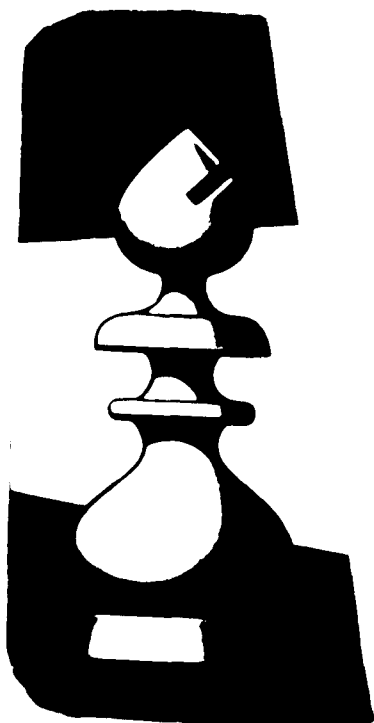
- 16.- T 2 A D, A 1 A R
 17.- T R 1 A D ??? (aquest ja és
 decisiu, tot s'acaba per al blanc.)
 17., A 6 T D
 18.- C 1 C D A x T
 19.- D x A, A 2 D
 20.- C 3 A D A 1 R

i el negre amb neta superioritat posicional i material, obligà el rival a abandonar en la jugada 56.

Josep Vila va cometre errors impropis de la seva categoria i amb ells va facilitar la victòria al seu cosí Tomàs, proclamant-se campió per "average" amb tota justícia.

Simultàniament, amb l'inici del campionat començava un moviment d'indignació sobre el caràcter tancat d'aquest, ja que no hi hagué inscripció lliure, l'organització no va invitar a tot un gran grup de jugadors. El punt culminant fou quan les dues bandes s'enfrontaren dialècticament. Així es va iniciar el II Torneig Local del Trofeu Domingo Pascual Carbó, d'inscripció lliure i que ja comentarem en una altra ocasió.

Jave



RECORDANT UN ANS D'AHIR DE LA NOSTRA VILA



Diada de l'11 de setembre

Poc puc dir —que jo sàpiga— del temps preterit, de la diada de l'11 de setembre a la nostra vila. Al meu exteriorment mirar i veure era un dia com els altres; ara que, jo crec que sempre per aquesta data no han faltat mai llagosterencs que no recordessin i sentissin encongits, però amb el cor encès, la gesta de la diada.

Avui, dintre aquest "ans d'ahir", ferem honor i darem un séc i veu a uns catalans, que si bé no són llagosterencs, són homes que estimaren tota la nostra terra encara que al seu indret hi hagués una sola cabana.

El mes de setembre té recollit i ben guardat dintre seu una gran diada catalana "Onze de setembre de l'any 1714", diada dolorosa d'aferissada lluita on sagnaren i moriren amb orgull i altivesa molts catalans; hem de tenir present que el català no denigra la seva terra ni torça el coll fins a morir. Del català s'ha dit i confirmat que no és agressiu ni venjatiu, respecta i reconeix les causes i ajuda amb voluntat al proïsme; ara, és sumament batallador quan volen jugar i trepitjar el seu honor i vida; perquè el català vol ésser mestre i amo del que és seu.

Rafel de Casanovas

Darrer conseller en cap del govern municipal de Barcelona, en una sessió del Consell de Cent que presidi, pro-

possà que abans de permetre l'entrada de les tropes de Felip V que assetjaven la ciutat, tots els ciutadans de Barcelona devien quedar sotterrats amb ella. Ell va caure ferit en l'asalt del Baluart Portal Nou el dia 11 de setembre del 1714.

Joan Prim i Prats

Un home de les primeres figures de la milícia i política espanyola del segle XIX.

El general Prim va néixer a Reus el dia 6 de desembre del 1814, va ésser assassinat a Madrid, morint el 30 de desembre del 1870. La seva valentia i zel el va portar a ostentar merescuts títols i alts càrrecs, entre ells: Comte de Reus, Viscompte del Bruc, Gran d'Espanya de primera classe, Marqués de Castillejos, Diputat a Cort per Vic. Tarragona, Barcelona i senador del regne per Reus. Va ésser anomenat fill adoptiu de Barcelona.

Era l'any 1906 quan la revista nàdva i plenament madrilenya "Nuevo Mundo", que era prou coneguda i repartida a Llagostera, en el seu núm. 639 d'un dijous 5 d'abril del 1906, recollia un troç del discurs que va donar en el Congrés de Diputats de Madrid aquell gran català i militar espanyol.

Llegiu si us plau

(Segueix)

Año XIII • Núm. 639
JUEVES 5
ABRIL 1906

NUEVO MUNDO

Precio: 20 CENTIMOS

Noticias y Crónicas

A NUESTROS LECTORES

PARA EVITAR QUE COINCIDA SU APARICIÓN CON LA SOLEMNIDAD DEL JUEVES SANTO, EL PRÓXIMO NÚMERO DE "NUEVO MUNDO" SE PUBLICARÁ EL MIÉRCOLES.

HISTORIA DE LA SEMANA

SUCESOS CULMINANTES

BUNES, 26.—El rey desembarca en Santa Cruz de Tenerife.—La Conferencia de Algeciras principia a aprobar el articulado sobre policía en los puertos marroquíes, confiándola a instructores franceses y españoles.—Detenciones y registros en Barcelona con motivo de supuestos preparativos de un levantamiento carlista.—Muerte de dos bandoleros de la partida del «Vivillo».

Agrávase el conflicto anglo-turco a que ha dado origen la ocupación por tropas turcas de algunos puntos fronterizos del Egipto.—Recrudescen la insurrección en Macedonia.

MARTES, 27.—El rey visita la población de la Laguna (Tenerife).—La Conferencia de Algeciras aprueba varios artículos referentes al Banco y a la Policía de Marruecos.

Telegramas de Nueva York comunican que la situación de Filipinas se agrava y que, probablemente, arde allí la insurrección general.

MIÉRCOLES, 28.—Visita del rey a la Orotava.—Descubrimiento en Barcelona de nuevos depósitos de armas atribuidos a los carlistas.—Motín de obreros sin trabajo en Jerez de la Frontera.—Fallece el general Cerrezo.

La Cámara norteamericana acuerda la construcción de un acorazado de 19.000 toneladas, varios submarinos (por un millón de dólares) y tres torpederos.

JUEVES, 29.—El rey coloca la primera piedra del monumento al primer duque de Tetuán, en Santa Cruz de Tenerife.—La Conferencia de Algeciras toma nuevos acuerdos respecto del Banco y del recargo de derechos aduaneros.—Asesinato del ingeniero jefe de las obras del puerto de Barcelona, Sr. Angulo.

Terremoto en la isla de Ustica, próxima a Sicilia.

VIERNES, 30.—Llega el rey a las Palmas.—Continúan los registros domiciliarios y hallazgos de armas en Barcelona.

El canciller alemán Von Bülow, desmiente en el Reichstag los rumores que circulaban sobre su próximo retiro.

SÁBADO, 31.—Llega a un acuerdo completo la Conferencia de Algeciras.—Fallece en Madrid el barón de Sangarrén.—Disturbios en el Ferrol con motivo de una procesión.

Agresión al cónsul inglés y motín general contra los europeos en Seistán (Persia).

DOMINGO, 1.—Publicase en la «Gaceta» el nuevo Arancel.—Es elegido académico de la Lengua, D. Armando Palacio Valdés.—Descubrimiento de un nuevo depósito de elementos de guerra en Monistrol (Barcelona).

Continúan los terremotos en la isla de Ustica (Sur de Italia).

toria. Allí no ha habido seguridad para nadie. Los hombres han sido arrebatados de sus familias para ser a las pocas horas degollados. Si, degollados bajo el pretexto miserable de que habían querido huir, como si fuese posible que el preso pueda huir del mozo de la escuadra, una vez que le ha puesto su robusta mano encima y lo ha vuelto con su encerrado cordel. Eso es asesinarlos. Y sepa el Congreso, que no han sido uno, dos, ni diez, sino que son 143 los asesinados de esa manera.

Pues son también muchos centenares los que juzgados por la misma legislación, han sido conducidos, unos a Filipinas, otros a las islas Canarias, y otros a las provincias del interior, y un número crecido, 81 creo, si, 81, aquí tengo una carta de los mismos que fueron conducidos el año 49 al presidio de la Carraca. ¿Y de qué manera se les prendía? Llegaban a su casa: «¿Cómo se llama usted?» les preguntaban. Fu'ano de tal. Venga usted con nosotros. Y desde allí mismo se los embarcaba para el presidio de la Carraca. Y ha habido caso en que habían ido a prender al padre, no hallándole, prendieron al hijo y se le envió al presidio, donde ha estado desde el año 49 hasta hace ocho días.

Allí han estado los infelices sufriendo el castigo de los más indignos criminales, sin haberles tomado la más insignificante declaración.

Si, lo que ha pasado en Cataluña, señores, no sería posible concebirlo si no se tocara la realidad. ¿Crearán los señores diputados que se ha llevado la barbarie hasta el punto de perseguir y encauzar y despojar de sus bienes a una madre desdichada porque dió hospitalidad a un hijo perseguido? Pues (si) ha sucedido con la madre de Beliarda. Este hombre mandaba una partida centralista, y habiéndose visto perseguido en todas direcciones, su gente se dispersó y él fué a buscar un asilo en casa de su madre. Pues esta pobre mujer, después de haber visto matar a su hijo en su propia casa por no haberse querido rendir, fue perseguida y encausada, y tuvo que huir abandonando a sus hijas, y huida anda hoy, y en Madrid está arrasando una existencia de miseria y de desdicha, pues como he dicho, se le arrebataron los pocos bienes que tenía para vivir ella y sus hijas.

Y la conducta de vuestros agentes administrativos también es dulce, suave y paternal. En primer lugar, han de saber los señores diputados que en Cataluña, lo que no sucederá en otras provincias, hay pueblos en que se les exige la contribución denigrante que los señores feudales impusieron con el nombre de *dret de cuja*, que quiere decir derecho de perrada. Esta gabela que por espacio de muchos años se ha conocido con el nombre de *sens dona*, censo de mujer, se le disfrazó después con el nombre de *sens convingut*, censos convenidos; y deben saber los señores diputados, que el origen de esta injusta contribución, conocida hoy con el nombre de censo convenido, no es otro que el derecho brutal que los señores feudales se dieron de poseer las mujeres de sus dominios la primera noche de novios. Pues eso se paga hoy en algunos pueblos de Cataluña, no como se pagaba antes, que esto no puede ser, pero sí en especie.

¿Por qué, pues, vuelvo a repetir, tanta dureza contra Cataluña? Algunas veces he pensado en buscar la causa, y por más que me he dado la cabeza, no doy con ella. Si bien en sí los catalanes tibios en dar cumplimiento al pacto que tácitamente se hizo entre la augusta viuda de Fernando VII y el pueblo liberal cuando la muerte de aquel rey, se comprendía semejante dureza; pero a los catalanes no se les puede hacer semejante cargo, si, al contrario, deberían presurosos a sostener la causa de don Isabel II; y si bien ha habido en el Principado algunos afectos a D. Carlos, han sido, a pesar de su número,

EL CATALANISMO DE PRIM

Lo que ahora acontece con Cataluña no es nuevo. La suspensión de las garantías constitucionales es un viejo arbitrio empleado contra aquellas provincias por el poder central. Muy expresivo es el discurso que en 1851 pronunció en el Congreso el conde de Reus, contra el mantenimiento de la arbitrariedad por un gobierno moderado. La falta de sitio nos impide reproducir íntegro este hermoso discurso del insigne catalán, que fué una de las primeras figuras de la milicia y la política en la España del siglo XIX.

Sus palabras parecen estar animadas de la vida que la actualidad presta al pensamiento. Si Prim resucitara y entrara en el Congreso de los Diputados pronunciando, sin duda, este mismo discurso. De tal modo la torpeza gubernamental hace que las circunstancias se repitan y perpetúen en la vida nacional, como si el factor tiempo no nos sirviera para nada.

... para qué tanta opresión? ¿Cuál es la causa? La causa es vuestra pequeñez, ministros de la Corona; la causa es el raquítico conocimiento que tenéis en la ciencia de gobernar. Cataluña es un país vigoroso, Cataluña es un país robusto; los catalanes son altivos, belicosos y de esforzado corazón; pues palo y hierro a los catalanes, decía vosotros, olvidando que el caballo fogoso y de pura sangre no se le puede domar con el látigo y la espuela, porque indudablemente se dispara y arroja al jinete por el aire; y si se le quiere enfrenar con mano dura, tampoco se logra el objeto, pues entonces, cuando otra cosa no puede, se levanta de manos, se deja caer de espalda y se revienta bajo el peso de su cuerpo al jinete que imprudentemente le castiga. Lo que doma al caballo fogoso son las caricias y la mano suave del jinete.

¿No es aquel país laborioso, trabajador, inteligente y honrado? No lo podéis negar. Pues entonces, ¿por qué lo mandáis como a un país de salvajes o vagabundos? Ahí está la falta de tacto, ahí está la falta de talento. ¿Qué necesidad hay de ese estado de sitio permanente en Cataluña, pues hace ocho años, señores, que está allí riendo ese sistema con muy pocas excepciones?

Pero después de todo, ¿qué os pide Cataluña?

Os pide que deis ejemplo de respetar las leyes, pues cuando el respeto no viene de arriba, mal se debe esperar que los de abajo las respeten. Pide que gobernéis con justicia, que gobernéis con seguridad, que no saqueis al pueblo más dinero que el que puede dar buenamente, según el estado de su riqueza, para que no veamos infelices labradores abandonar sus tierras, infelices artesanos cerrar sus tiendas por no poder pagar lo que les pedís. Pero el sistema de respeto a la ley, de equidad, de justicia y economías, no es ciertamente vuestro sistema, y en vano me cansaría en persuadirlos. Yo bien sé que para bien gobernar se necesitan ciertas dotes que no reconozco en los actuales ministros; para bien gobernar se necesita ser hombres grandes, y a vosotros os veo muy pequeños. A no ser así, no gobernaríais como pudieran gobernar seis cabos de escuadra. A no ser así, ciertamente hubierais encontrado el medio de gobernar en Cataluña y haceros con el cariño y las simpatías de los catalanes, y no os creierais en la triste necesidad de perseguirlos y de matarlos. Y si no, volvamos la vista atrás, y en los hechos tiránicos y salvajes de épocas ro muy remotas, encontramos la justificación de nuestras quejas. ¿Qué ha pasado en Cataluña, señores, después del año de maldición, después del año 43? Triste, muy triste es recordarlo, señores, porque lo que allí ha pasado envilece y deshonor nuestra his-

Nouvo Mundo

No. 639. Año XIII

CRONICA DE LA SEMANA

5 abril 1906

ro, muy pocos en comparación de los que siguieron la bandera de Isabel.

De batallones francos solamente fueron 13 los que salieron a campaña, y cuántos quedaron después de la lucha?

Quedaron tres, y bien mutilados; yo tenía el honor de mandar uno de ellos; los diez restantes habrían perecido todos con honra y gloria, defendiendo la bandera de Isabel II y de las libertades patrias. De entusiastas nacionales murieron a millares, y los combates que sostuvieron en campo abierto, uno de ellos el que sostuvieron los nacionales de Reus en los campos de Vilalonga, en donde murieron 200 hombres con asombroso arrojo, repitiendo las célebres palabras del último cuadro de Waterloo: «Los nacionales de Reus mueren, pero no se rinden.» Y allí perecieron. Y los combates sostenidos por los nacionales de La Bisbal, de Vilafranca, de Olot, de Figueras, San Celoni y otros muchos, y las defensas que hicieron los pueblos de Rudecaldas, Solsona, Caldes, San Peder, La Escala, Ripoll, Moyá, Mantlleu, Prades, Serral, Pals, Oñes, Llesana, Llesana de Rosell, Bimbody, Brafim, Ganceda, Moma y tantas otras? Defensas todas ellas de heroísmo, y que en su día merecerán los elogios de la historia, pues cuales otros numantinos, «preferir morir quemados a vencidos», son la prueba más irrecusable de que los catalanes no fueron los que menos hicieron para que la corona de Castilla quedara sólida en las sienes de Isabel II.

Los catalanes ¿son o no son españoles? ¿son nuestros colonos o son nuestros esclavos? Sepamos lo que son; dan el lenitivo a la muerte, pero que cese la agonía. El horizonte amenaza grandes tempestades; es muy posible que antes de mucho se abra una lucha de gigantes; dos banderas flotarán por los aires; cada una tendrá sus partidarios, y para entonces es preciso que los catalanes sepan a cuál de las dos banderas deberán prestar sus robustos brazos. ¿Son los catalanes españoles? Pues devolvérles las garantías que les habéis arrebatado; garantías que son suyas, que tienen derecho a usar de ellas, porque las han conquistado con su sangre; igualadlos a los demás españoles; si no los queréis como españoles, levantad de allí vuestros reales, dejadlos, que para nada os necesitan; pero si siendo españoles los queréis esclavos, si queréis continuar la política de Felipe V, de ominosa memoria, sea en buena hora, y sea por completo; amarradlos a la mesa el cuchillo como lo hizo aquel rey; encerradlos en un círculo de bronce; y si esto no basta, sea Cataluña talada y destruida y sembrada de sal como la ciudad maldita; porque así, y solo así, doblaréis nuestra cerviz; porque así, y solamente así, venceréis nuestra altivez; así, y solamente así, domaréis nuestra fiera.

CONSEJOS

HIGIENICOS

LA PIEL. La llegada de la primavera remueve los malos humores disueltos en la sangre y es origen seguro de numerosas enfermedades cutáneas.

La piel no es únicamente la envoltura destinada a defender al cuerpo del contacto del aire y del roce de los cuerpos extraños a nosotros, sino también una especie de inmenso pulmón, que colabora con los pulmones interiores en la distribución del calor animal, en esa compleja serie de fenómenos nutritivos y respiratorios que constituyen una de las funciones vitales más importantes. De tal manera, que si sus poros se inutilizan o se paralizan bajo una capa de alquid...

donde la epidermis ha obtenido un grado más o menos agudo de sensibilidad.

Lo dicho bastará a indicarnos la capitalísima importancia de las enfermedades cutáneas, y los caminos que el médico debe seguir para combatir las.

Los profesores Alberto Robin, Laroche, Grancher y otros, han resucitado la vieja teoría de «los humores», según la cual la dermatitis y demás afecciones de la piel, tienen un origen interno. De consiguiente, para remediarlos no deberemos recurrir a curar *loco dolenti*, sino a desterrar los grandes focos de infección que suelen formarse en los profundos del organismo, especialmente en la región intestinal, donde las fermentaciones gástricas son muy frecuentes.

Está probado que no solamente esas graves diatésis que facilitan la propagación de la sífilis, la viruela, la escarlatina, la peste, etc., sino también otras más leves, tales como las pústulas, las llagas, los herpes, los furúnculos, las dermatitis, etc., etc., provienen de intoxicaciones uterinas o estomacales, en las que la reabsorción de ciertos virus ponzoñosos envenena la sangre, deteniéndose más tarde en los vasos capilares de la piel, y produciendo esas efervescencias o «espumas del mal», que estudia la dermatología. Esto explica por qué los eczemas, los eritemas, los herpes y otras erupciones de índole parecida, coinciden con un estado diséptico, y van siempre acompañadas de exceso de acidez en el jugo gástrico, demasiado rico en ácidos láctico, acético, butírico, etc.

La conclusión es evidente: para evitar la propagación de las enfermedades cutáneas, el higienista debe inquirir las causas patógenas iniciales, tan copiosas durante estos meses de primavera, observar un régimen que excluya de la alimentación cuanto pueda excitar o embargar excesivamente el aparato digestivo, desinfectar y limpiar de ácidos la masa sanguínea, purgarse con frecuencia o recurrir a depurativos que expulsen los miasmas que originan las digestiones lentas y las fermentaciones intestinales, y dar largos paseos, pues el ejercicio favorece la circulación y evita esos males que, como la congestión, provienen de un acumulamiento morboso de energías.

Tan sencillas precauciones permitirán al hombre, condenado por su sexo a las rudas faenas del combate por la vida, conservar sus juveniles energías hasta muy tarde, y darán al cutis de la mujer ese tinte brillante, terso y nacarino, que es, sin disputa, uno de los timbres indiscutibles de la belleza.

La gran aliada de la vida es la higiene, que combate los males evitándolos; por eso sus enseñanzas son preciosas. Para destruir un efecto, nada mejor que suprimir la causa. *Sublata causa, tollitur effectus*, dice un sabio proverbio latino.

À LA CÁRCEL POR ESCUPIR

El día 7 de este mes fueron detenidas y multadas en los pasillos de diferentes teatros de Nueva York, nueve personas, únicamente por el hecho de haber escupido en el pavimento.

Entre los detenidos figuraban un rico agente de Bolsa, dos comerciantes y un actor.

El primero, que había llegado aquel día de Louisville, fué sorprendido en flagrante delito, mordiendo la colilla de un puro y escupiendo en el suelo.

La policía le pidió 100 libras de fianza, para su excarcelación; mas como el detenido no dispusiera, por el momento, más que de 60, fué arrestado provisionalmente y encerrado en una celda.

MINAS HULLERAS

cesa: el descenso de los salarios de los obreros años atrás, seguido de un estacionamiento, y el aumento progresivo del valor de las acciones.

La medida en que esto ha sucedido, la expresan los datos que a continuación publicamos:

La reducción de salarios fué acordada en 1902, alegando las compañías francesas, como justificativo, la baja de la hulla. La medida produjo una huelga general, que terminó sometiendo los obreros. Las compañías no implantaron la baja de salarios, tal como las habían acordado; pero sí afirmaron su superioridad imponiendo a los obreros una reducción pequeña en ellos. En Lens, por ejemplo, el picador de carbón, se quedó con 6,60 francos en lugar de 6,72 que antes ganaba, y el acarreador con 5,62 en lugar de 5,64. En L'Escarpelle el jornal del picador bajó de 6,72 a 6,26, y el del acarreador de 5,61 a 5,32. En Drocourt las bajas fueron de 6,74 a 6,27 y de 5,93 a 5,16. En Bronay, de 6,77 a 6,27, etc., etc.

Ahora bien; mientras estos salarios, así rebajados, han permanecido estacionarios desde 1902 hasta 1906, las acciones mineras han ido subiendo de valor vigorosamente.

Consultando *L'Economiste français*, que dirige Leroy-Beaulieu, en los números correspondientes a los años citados, aparecen las siguientes cifras:

La acción de Béthune, emitida a 1.000 francos en 1851, y que valía 5.700 francos en 1878 y 12.300 en 1890, llegó a cotizarse en 25.200 francos en 1902, y en el año actual ha llegado a 34.500.

La acción de Dourges emitida a 1.000 francos en 1856, vale 24.300 en 1902, y 35.750 en 1906.

La de Lens, emitida a 1.000 francos en 1853, llega a valer 60.500 en 1902 y 91.400 en 1906.

La de Vicoigne, emitida a 600 francos en 1841, vale 22.800 en 1902 y 26.495 en 1906.

En otras minas, aunque el capital primitivo no se ha multiplicado tan portentosamente, la subida ha tenido también lugar como expresa la siguiente lista en que el nombre expresa el lugar de las minas, la primera cifra representa el valor de la acción en 1902 y la segunda el mismo en el año actual: Aniche, de 1.000 francos a 1.910; Anzin, de 5.550 a 6.500; Bruay, de 578 a 873; Cambray, de 1.565 a 1.974; Douchy, de 1.005 a 1.180; Drocourt, de 4.050 a 6.000; L'Escarpelle, de 900 a 1.350; Ferlay, de 605 a 1.580; Liévin, 2.505 a 3.285; Marles, de 2.100 a 3.300, y Ostricourt, de 1.250 a 2.340.

DE SPORT

UN PARTIDO DE LAWN-TENNIS

es un hecho por el que debemos congratularnos el aumento en España de la afición a los sports atléticos. Recordemos que hay quien atribuye a ellos la actual grandeza de Inglaterra. «Las batallas del Imperio» se ha dicho respecto del británico—se han ganado en los campos de recreo de Harrow y de Eton.

Los días 10, 11, 12, 13 y 14 del mes actual, tendrá lugar en Madrid, y en las fiestas de la calle de Padilla, el concurso de lawn-tennis más importante de cuantos se han jugado hasta ahora en la Península.

Además de los socios del *Lawn-Tennis-Club* de Madrid, entre los cuales se cuentan aficionados y aficionados de la alta aristocracia, diplomáticos extranjeros y distinguidos individuos de la colonia inglesa, tomarán parte en este concurso, que tendrá carácter internacional, los campeones de Barcelona, Rio Tinto y Bilbao, y del extranjero, el de Suiza y tres o cuatro jugadores que acaban de tomar parte en los matches de Niza y Monte Carlo, a los cuales concurren, como es sabido, los campeones del mundo.

En este concurso se disputarán valiosos premios. Para el campeonato de Madrid ha regalado la Sociedad una gran copa de plata. Entre

Es un recull d'un llunyà ahir. Cadascú, per ell sol, que pensi i jutgi, és un deure i dret que té l'home.

I per a cloure podem dir que el temps a mans de l'home

poden fer-li tenir un oblid, fins i tot disfressar-lo; el que no podran fer mai, jamai, és esborrar les petjades per on ell ha passat.

Per en Tià

PORTAVEU DELS LECTORS

BON DIA LLAGOSTERA

Un pensament, un sospir, un esclat de vida nova. Somnio, penso, alhora encara sóc viu, que ja és difícil, en un país en el qual val tot i on estem del tot desprotegits. Ens enverirem amb la contaminació d'aigües i aire, la carn, el peix, el pa, l'oli i un munt de coses que no té fi i que per necessitat hem de consumir.

Aquesta vida nostra és com una "cursa d'obstacles" que no té fi i així que en passes un, ja et pots preparar per l'altre... aquí caic i allà m'aixeco... i això fins el dia que no ens aixecarem.

I és terrible de pensar les conseqüències imprevisibles encara, d'aquesta mal anomenada neumonia atípica i que jo l'anomenaria emmetzinament massiu o sigui el "síndrome de l'oli" amb ingressos, altes, reingressos i morts, que pel que es veu no sabem quan ni com es podrà solucionar. No tenen la solució, no tenen el remei.

Concretament, avui, quan escric

això, portem 121 dies en el decurs dels que ja hi ha hagut 115 morts, aquests, crec jo, els que s'han pogut comprovar, que de segur en són més.

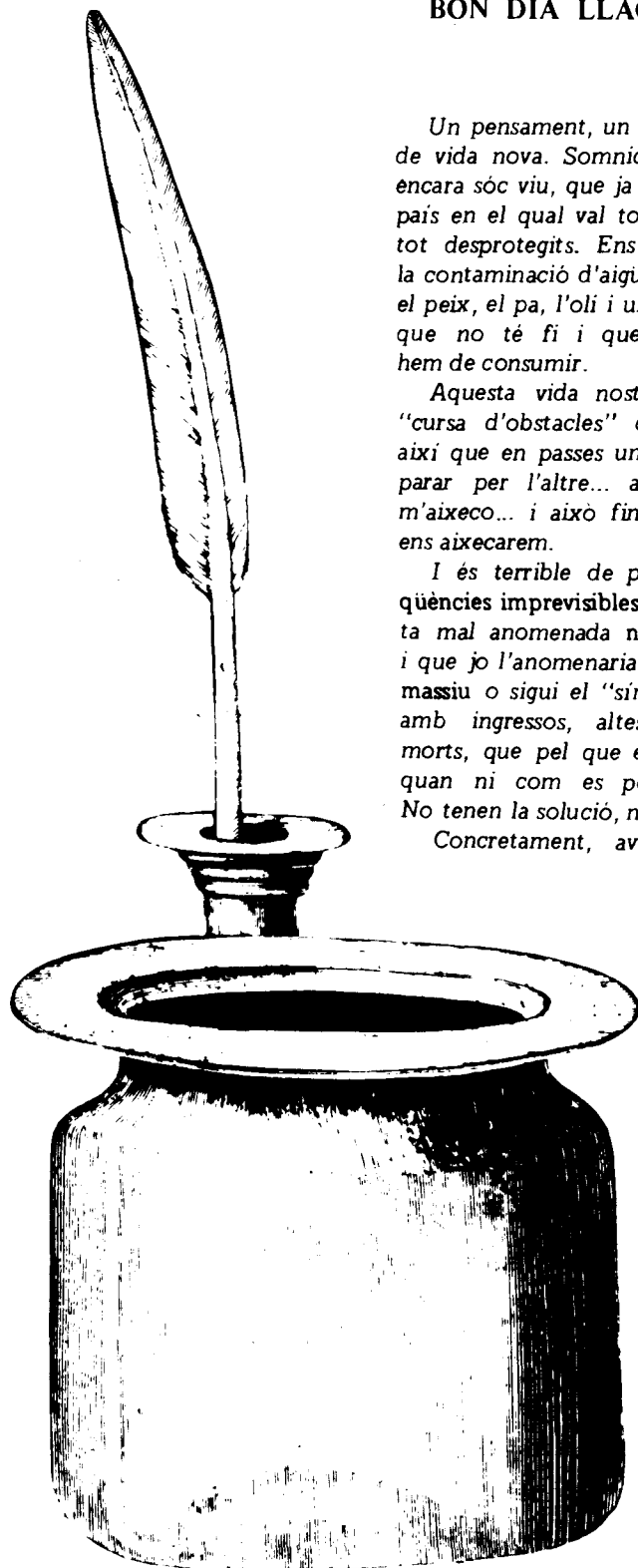
Les previsions, en aquest país ho hem vist sempre, s'ha de prendre sobre la marxa, no es preveu res fins que hi ha una o moltes desgràcies i això es general, no és aquí i allà, és arreu, uns llocs més, els altres menys, però arreu.

Torant a les previsions ara parlaré del poble, d'aquest poble de Llagostera. Aquí en tenim un de molt greu de problema i sembla que no se li dona, ni mínimament la importància que té. És la Sanitat, la Salut Pública en tots els camps. No em cansaré de dir-ho, encara que sé que les "Autoritats" no me faran cas, i no en faran fins que també esdevingui una, diem-ne, catàstrofe i ens summergeixi en un munt de gemecs i costi vides. Jo no sé si és que aquests "senyors" que avui governen no hi veuen i al mateix temps no hi senten. Si és que no hi veuen són cecs, i si no hi senten, aleshores tenen el "nas tapat" "però molt i molt obstruït".

I aquests hàbitats de porqueria de virus, microbis, detritus són alhora els camps i vinyes de mosques, mosquits, rates, tots els transmissors inversemblants de mil i una malaltia a voltes irreductible.

Per tant crec que fóra l'hora ja de posar remei i ordre al mateix temps a la salut pública amb unes normes preventives i sistemàtiques ja que aquest enemic encara que petit com diu el "senyor" Ministre de Sanitat i Seguretat Social (unos bichitos de nada), són molts i molt poderosos... per morir o quedar desvalgut no necessitem gaire un virus, una pessigada d'un mosquit o una mossegada d'una rata. Morir o patir, aquesta és la qüestió.

I canviant de terç, com en una "cursa de braus" de les que en cap manera m'hi sento identificat (no m'agrada que cap animal pateixi per morir... o al menys que ho faci el mínim), podem parlar, també dins el marc de



ni mar, ni muntanya...

SOBRE LES VINYES I LES OLIVERES

Es de nit, tard, en un bar qualsevol, amb gent que parla i crida, amb música que toquen, cantant amb anglès. Sota les influències del mar, la tramuntana, la soledat i altres coses, vull parlar de les vinyes i les oliveres. Aquestes espècies vegetals tan necessàries, que tenim molt oblidades.

Quantes vinyes i oliverars queden a Llagostera? Segur que no són les mateixes de deu anys enrera, menys que les de vint, segur que...

—Ara, ens diuen, que la gent mort d'olis adulterats. Ara, ens emborratxem de vins de "polvos" Ara, per tenir conceptes sobre la manera d'intentar conservar la integritat i la identitat del nostre poble, ens diuen que anem contra el progrés... —No us sembla massa concessió? —No us sembla massa claudicació?

Veig una estrangera bellíssima, abandonada en la seva pròpia bellesa. Entreveig un país bellíssim, lliurat cap a la destrucció en nom del desenvolupament i la civilització. El que per alguns (majoria) és evolució, per a mi és endarreriment, barbàrie...

Estic a Cadaqués, a Port de la Selva i Llançà, a Sant Pere de Roda, a la Selva de Mar, les muntanyes i camps estan plens de ceps i oliveres, moltes encara ben cultivades, moltes a punt d'ésser desamparades, moltes ja abandonades. I mentre, l'oli, diuen va matant a gent. Bevem vins d'aquí i d'allà, que no són d'enlloc. —Què és el que no està adulterat? (la carn amb "hormones", els embotits fets amb carn de porc amb "peste" (escorxador de Lleida), els crustacis congelats amb productes químics perillosos, l'aigua clorificada...). —És la decadència de l'imperi. L'Asterix i el seu poble, fa temps, en els con-

tes, guanyaven als imperialistes romans amb la "poció màgica". Nosaltres, ¿podrem guanyar als imperialistes americans, essencialment, amb alguna màgica poció?

—És qüestió de què qui paga mana. —És qüestió de domini. —És qüestió de poder.

—Quina trista qüestió. —Mentre, la gent mor, diuen, per culpa d'olis tòxics. Mentre, les vinyes i oliveres, ja no es cultiven, s'han perdut enmig de la cugula i les males herbes (i no dic quines). Mentre, el verí del progrés va sembrant la discòrdia i la confusió. Mentre, tots anem perdent.

SOBRE "ELS ITALIANS"...

No hi ha dubte que Llagostera és un poble peculiar, m'atreveixo a dir d'una extremada singularitat, el que no implica que tingui les virtuts i/o defectes de qualsevol altre lloc, però el cas és que en aquestes altures, les motivacions del poble, de la gent d'aquest meu (?) poble, encara em sorprenen i em deixen bocabadat.

Quan em vaig assabentar que un grup de més de cent persones "estrangeres" venien amb la intenció d'allotjar-se a cases particulars, el primer que vaig pensar: —Que en serà de difícil! Més tard, en anar veient el caire que agafava la cosa, i qui era que ho promovia, vaig començar a creure que potser no ho seria tant. Però mai vaig pensar que s'arribés a l'extrem de què la demanda superés a l'oferta: "Posi un italià/ana a casa seva!" podria ésser l'eslogan.

Em pregunto, si en lloc d'italians, haguessin estat una coral o un orfeó de Barcelona, el País Basc, del Colmenar de los Colmos... què hauria passat? —No fa pas molt (aquesta darrera Festa Major) n'havia de venir una dels indrets de Barcelona, i no

va poder ésser (segons un regidor de l'Ajuntament) per manca d'espai on dormir. Suposo que aquest problema d'aquí endavant estarà solucionat.

El dia de l'actuació, a la Plaça de l'Església, fa un temps "De los Caídos", després de la Vila, i ara del Castell, ¿...?, va ésser molt concorreguda. Crec que cap coral havia aconseguit tan d'èxit a Llagostera: —Oh!, però és que ho feien molt bé! —Bé, però què me'n dieu del que vam haver d'escoltar (aguantar) entre cançó i cançó? —Potser sense llur interpretació de l'evangeli l'acte no tenia sentit?

Vull respectar les maneres de pensar, però per aquest mateix respecte no m'agrada que s'imposin. I per escoltar als italians, haviem de passar pel tub. Un tub del que dissortadament n'estem molt influenciats, i crec que, saturats. Continuar per aquí, podria ésser contraproduent per la meua imatge de "demòcrata de tota la vida".

M'agradaria que aquest sentit de l'hospitalitat es mantingués. Pensem, que hi ha corals de "per aquí" que ho fan molt bé, i crec vindrien amb les mateixes condicions.

També em pregunto què els hi falta al nostre jovent, que moviments jesuïtes, els facin convertir en insospitats incondicionals, "fans" d'italians (van seguir-los a altres recitals). Preguntem-nos-ho?

Em sembla que de bon començament la intenció era fer intercanvis, és a dir, que a Catalunya es promogués una coral i s'anés a cantar allà. Jo no demano tant, però recordant l'experiència de cap d'Any: I una coral de la Gent de la Terra de Llagostera? El Cel, per a mi, està massa enlaire.

Joan Ventura i Brugulat

plana pels infants

En encetar un nou curs també nosaltres hem volgut renovar l'espai que en aquest Butlletí hem dedicat des d'un principi als més petits.

Fins ara hem intentat que els nens participessin, gairebé sempre a través de les escoles, escrivint contes, redaccions, poesies, fent dibuixos, responant preguntes, etc. En temps de vacances escolars, la seva participació activa s'ha substituït per planes de passatemps que hem elaborat per llur diversió.

No volem trencar aquesta línia d'actuació ja que pensem és necessari que els nens s'acostumin a expressar-se mitjançant la creació literària o plàstica. La publicació de llurs obres pot estimular positivament aquesta creativitat.

Per tot això hem programat fins a final de curs una sèrie d'ac-

tivitats que pensem proposar als col·legis.

Tots els nens, al llarg del curs, tindran la possibilitat de què la seva obra surti publicada. Cada mes s'escolliran les millors dels dos col·legis, d'un curs determinat.

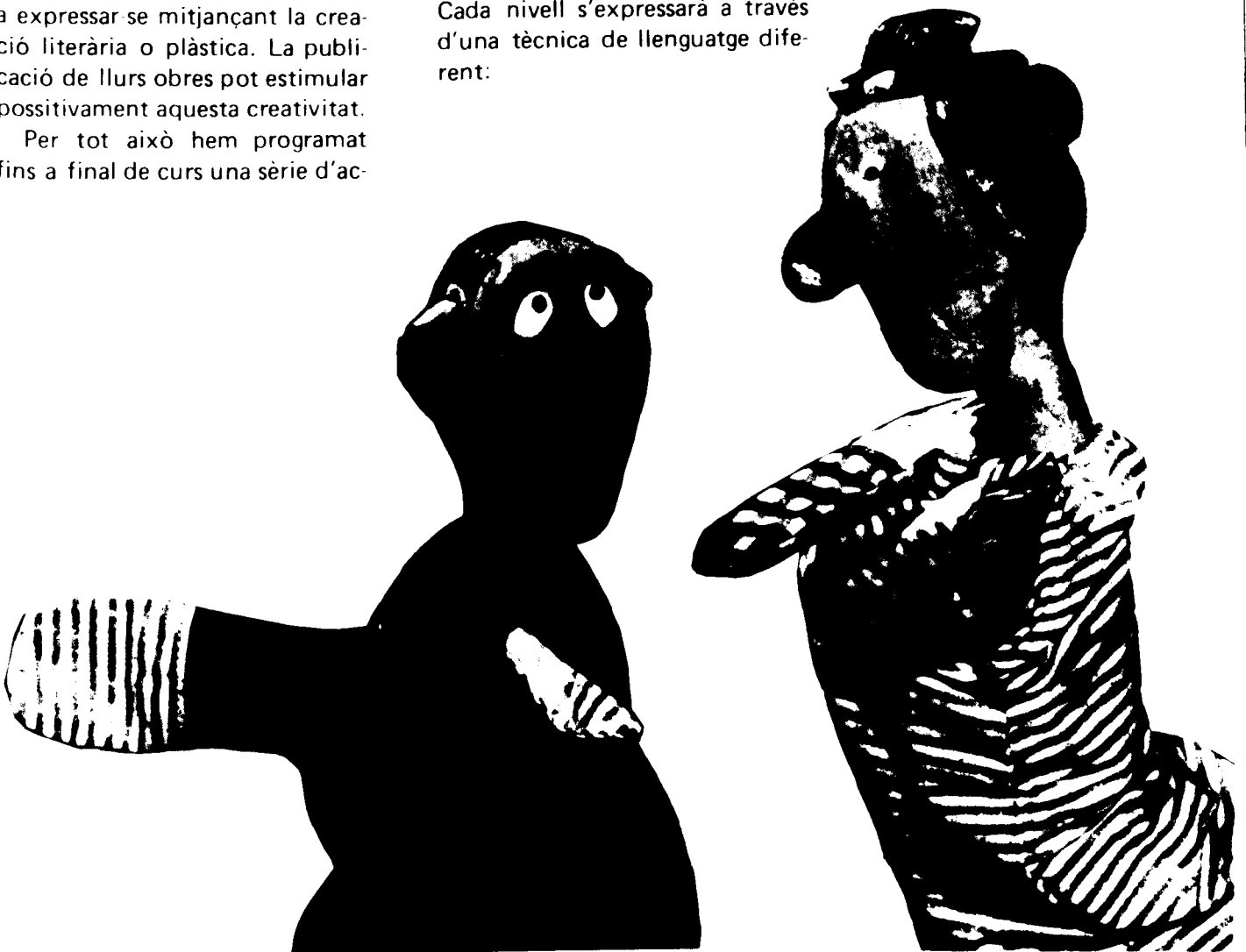
Començarem pels més petits de tots; els nens i nenes de **Preescolar i 1.er d'E.G.B.** Com que és el dibuix un dels medis que més utilitzen per expressar-se, intentarem mostrar com evoluciona des del gargot a la figura.

A partir de 2.on d'E.G.B. potenciarem la creació literària. Cada nivell s'expressarà a través d'una tècnica de llenguatge diferent:

2.on d'EGB	Conte
3.er	Descripció
4.art.	Endevinalla
5.è	Petit diàleg per a titelles.
6.è	Narració fantàstica.
7.è	Poesia
8.è	Assaig

Esperem la col·laboració dels mestres per dur a terme el que ens hem proposat, ja que és molt important l'estimulació que aquests puguin donar per tal d'obtenir uns resultats satisfactoris.

Col·lectiu de Redacció



COSES DEL POBLE

Actuació de la Coral "Gli Alunni del Cielo"

Durant els dies 2, 3, 4 i 5 del mes d'agost van visitar la nostra vila, com a primera etapa en la seva volta per Catalunya, la Coral italiana "Gli Alunni del Cielo".

Aquesta coral està formada per uns 120 nois i noies de tot Itàlia que volten diferents ciutats escampant amb el seu cant un missatge evangèlic.

A la nostra vila actuaren el dimarts dia 4 d'agost, a la Plaça de l'Església, que s'omplí de gent. En el concert cantaren peces de "Jesucrist Superstar", "El Mesias" de Haendel, etc. Totes les peces anaven presentades per l'organitzador de la coral i feia una breu explicació del missatge que intentaven donar. Les obres foren molt aplaudides, especialment el moment en què es cantà l'Al·leluia del Mesias de Haendel.

Abans d'acabar el concert feren una col·lecta i recolliren unes 65.000 ptes. que anaven destinades a leproseries, malalts, etc.

També es feu entrega d'una placa al director de la coral, en record de la seva visita a Llagostera.

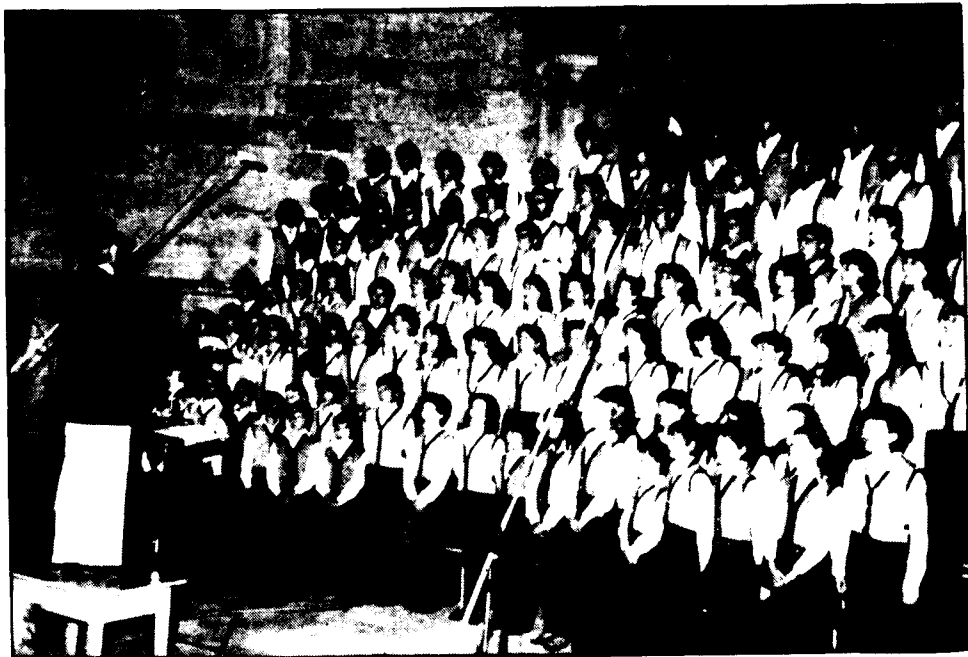
Incendis forestals

Durant l'última setmana del mes d'agost es produí un important incendi forestal a les muntanyes que hi ha entre Llagostera i Tossa de Mar.

El foc tingué el seu inici prop de Can Rissech, i es diu que podria haver estat provocat. Durant la tarda i gran part de la nit adquirí considerables proporcions, agravat per la circumstància de què transcorregué per indrets prop dels quals s'hi troben algunes de les "urbanitzacions" de Llagostera.

En total es van cremar unes 1.000 hectàrees de bosc, deixant el que fins ara era un paisatge verd i bonic, en un altre de negre i desolat.

Cal tenir molt de compte en èpoques de sequedat com la que estem passant actualment. No fer focs a bosc, ni tirar "colilles" ni cerilles a les voreres de la carretera, ja que el foc de seguida està encès i destrueix una natura ja prou malmesa.



Accident a la cruïlla de les carreteres de Caldes de Malavella i Tossa

El passat dia 2 de setembre es va produir un accident a la cruïlla de les carreteres de Caldes de Malavella, Tossa de Mar i el carrer de Girona.

L'accident es va produir quan un cotxe que venia en direcció de Tossa de Mar i anava cap a l'encreuament de la "ramal", va derrapar degut a l'aigua que hi havia a la carretera i va anar a topar amb un altre que venia de cap a Girona.

L'accident, tret de la seva gran aparatositat, ens han dit que no tingué pas conseqüències massa greus per als ocupants dels vehicles.

Cal recordar que quan les carreteres es troben molles s'han d'extremar al màxim les precaucions i evitar les velocitats excessives.

Sardanes a la plaça Catalunya

Cada dijous del mes d'agost es feren ballades de sardanes a la plaça de Catalunya, sempre molt concorregudes de gent.

L'orquestra encarregada d'animar aquestes ballades fou la Principal de Llagostera, que va interpretar a cada

audició un seguit de sardanes molt boniques i airoses.

Esperem que en vistes de l'èxit obtingut enguany, l'Ajuntament de la Vila, patrocinadora d'aquestes ballades, les prepari altre cop per a l'any que ve.

Festa dels "Quintos" 81

El dissabte dia 29 d'agost, els "quintos" d'aquest any, organitzaren un ball a la plaça de Catalunya.

Hi havia el conjunt "Maraca i Marxa", que va interpretar un seguit de cançons molt animades, algunes de les quals foren repetides tres i quatre vegades, a petició del públic, com per ex. el ja popular "Baile de los Pajaritos".

Hi assistiren unes 200 persones, principalment jovent, i segons ens han dit els organitzadors, feren els diners justos per a cobrir les despeses. A última hora hem sabut que els hi ha sortit algun problema de permisos i no saben si hauran de pagar alguna multa.

Tampoc se sap per quin motiu es van quedar sense llum a les dues de la nit, i van haver de plegar més aviat del que estava previst.

Els "Quintos 81" ens han dit que ja estan preparant el tradicional "Quo Vadis" i la "Festa del Comiat".

Forta tempesta sobre Llagostera

El dissabte dia 12, cap al vespre, es produí sobre la nostra vila una forta tempesta, amb un gran xàfec d'aigua i "pedra", acompanyada de forts trons i llamps.

Degut a la intensitat dels llampecs, quedà sense llum (per forces hores) tota la població. Així també, a moltes cases, tant del poble com de pagès, i degut als llampecs se'ls cremaren les instal·lacions elèctriques i alguns aparells de televisió.

El diumenge al matí el poble es trobà sense aigua potable, degut, segons ens van dir, a què els motors dels pous que abasteixen d'aigua el poble reberen algun desperfecte degut a la tempesta del dia anterior.

Baralles a la Plaça de Catalunya

El diumenge dia 13, al vespre, es produí a la plaça de Catalunya un fet molt lamentable, que fou la baralla entre un grup de joves del poble i un grup de Salt.

Les baralles foren molt fortes i fou necessària la intervenció de la Guàrdia Civil i els Municipals que intentaren separar els dos grups. Tots quedaren força mal parats, amb patecades i ferides, tant els del poble com els forasters.

No sabem pas el motiu de la baralla, però creiem que l'espectacle que donaren aquests joves fou lamentable i denigrant.

Campionat de Dards al Pub "Black Cat"

Durant la setmana del 25 al 29 d'agost es celebrà al Pub "Black Cat" de la nostra vila, un campionat de dards. Era per a parelles i se n'hi apuntaren 12.

Aquesta modalitat esportiva és pròpia de la vida nocturna i és una heretat dels Pubs anglesos.

Els resultats d'aquest campionat de dards foren els següents:

- 1.a parella: Josep Lloveras "Creme"
i Ramon Bayé
2.a parella: Josep Anglada "Llarc"
i Lluís Parés "Pepe"

Quan aquesta revista surti al carrer se n'estarà preparant una altra, també per a parelles i d'una durada de 15 dies.

Els premis per als guanyadors d'aquest segon campionat seran:

- 5.000 ptes. a la primera parella
3.000 ptes. a la segona parella
2.000 ptes. a la tercera parella



Diada Nacional de Catalunya

El passat dia 11 de setembre, es celebrà a la nostra vila, com a la resta de Catalunya, la Diada Nacional, en commemoració dels fets de l'11 de setembre del 1714.

Es començà la celebració al matí, amb el Concurs de Dibuix, Pintura i Redacció, sobre el tema de la Diada. A continuació les Majorettes del col·legi Ntra. Sra. del Carme feren una desfilada per diferents carrers de la vila.

A la tarda, a 2/4 de 6, es prodreí al canvi de nom del carrer fins ara anomenat "Navas de Tolosa" pel de "11 de setembre". Primer s'interpretà una sardana, per la cobla "La Principal de Llagostera", després l'alcalde de la vila, Sr. Codina, feu un breu parlament explicant el per què del canvi de nom i el motiu pel qual s'escollí aquest carrer, dient que es volia obrir fins a la carretera de Girona a Sant Feliu, fent una nova sortida per la població. Després d'aquest parlament, la cobla i el públic present interpretaren "Els Segadors" mentre l'alcalde destapava la placa amb el nom del carrer.

A continuació, a la Plaça de Catalunya, s'interpretaren cinc sardanes mentre s'anaven venent els números per a la rifa dels pastissos, i es preparava la coca, el vi i els refrescs, al mateix temps que es repartien uns papers que explicaven la significació de la diada.

Abans de començar les sardanes de la tarda, la Sra. Serra, llegí un manifest en nom de tots els partits i de tots els organitzadors, en el que a més de recordar el significat de la Diada, parlava de les reivindicacions que encara calia fer.

Una vegada acabades les sardanes, la gent començà a marxar, sense esperar que estigués a punt el "cremat" que en aquells moments s'estava preparant.

Tots els actes d'aquesta diada foren organitzats, com en anys anteriors, pels partits polítics locals en col·laboració amb l'Ajuntament i moltes entitats del poble.

CURIOSITATS DE L'ÀVIA

Dues fórmules de licors que feia la meua àvia Maria Teresa

MURTRA AMB ANÍS

Per un porró (litre)

- 4 onces i mitja de fruit (grà) de murtra collida de pocs dies.
- 6 onces de sucre blanc.
- 6 clavells d'espècies
- 1 troç de canyella en branca de 4 dits de llargada.

Un poc de nou moscada (1/4 d'una nou, màxim).

Tot això posat dintre un atuell de vidre amb un porró (litre) de bon anís mig dolç i deixar-lo a sol i serena fins el temps màxim de mes i mig.

Colar-ho, i a beure.

—Notes: -Això de posar-lo a sol i serena es pot suprimir.

-El sucre s'ha de disoldre primer amb l'anís.

-Quant més vell, més bo és.



LICOR DE MENTA

Agafareu un manat gros de menta fresca, 4 fulles de Maria Lluïsa i un poc de Tarongil. Matxacar-ho tot junt i posar-ho en infusió uns 10 dies amb un litre d'alcohol de vi de 90 graus; després dels dies assenyalats hi afegireu un quilo de sucre i de 4 a 5 petits d'aigua que hagi estat bullida (el sucre s'ha de desfer abans amb l'aigua bullida). Al cap de 4 setmanes podeu colar-ho i convidar a parents, veïns i amics que us deixaran sense licor i podreu fer-ne d'altre.

BOCÍ DE "L'APRENENT"

(Sèrie periòdica de quartetes,
dedicades al meu fill Jaume)

EL LLAC DE LLAGOSTERA

*Per aquests rodals s'aniria,
amb la barca, per mitjà;
doncs, Bruguera estaria,
ple d'aigua i bestiar.*

*Què, com el van buidar?
Segons sembla per mitjà,
de rieres i endegar,
l'aigua cap a Cassà.*

*Diuen que, un temps després,
amb tanta bèstia morta,
ens salvàrem pocs només,
d'una epidèmia forta.*

*Les lletres del seu escut,
volen dir-nos que llac era.
No estàs, tu, convençut,
que així fou Llagostera?*

Llorenç Ventura i Sabarí
Setembre - 81

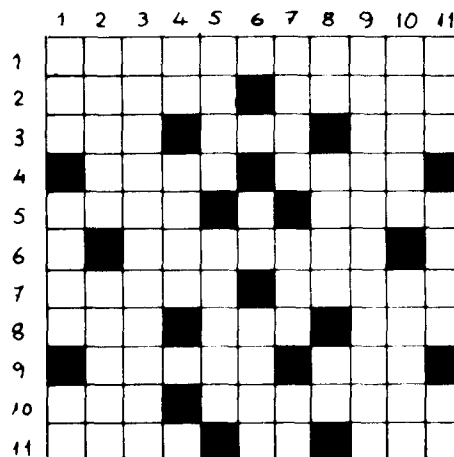
VOLA L'ESPERIT

*Quan tanco els ulls
el pensament trafica
i jo el segueixo
pels seus camins enllà
i tot m'apar més bell..., s'idealitza
i d'aquest món prosaïc em fa allunyar.*

*Quan tanco els ulls
m'apropro a una altra vida
aquella que frisava l'esperit
i vénen instants de poesia
i veig que la foscor se m'ha aclarit.
El perfum de les roses és més fons
el cant del rossinyol té més sentit
contant solament el que jo conto
la vida la frueixo amb més delit.*

*Quan tanco els ulls
se m'obre l'infinit.*

Josep Calvet

MOTS
ENCREUATS n°9

HORITZONTALS: 1.- Llami, meja dolça. 2.- (Al revés) Nom de dona. Vaixell de vela. 3.- Capital d'una diòcesi. Prefixe que significa sobre. Xifres romanes. 4.- Part de l'escala entre dues altures. Cada una de les fustes posades en forma de creu. 5.- Nom d'home. No encerta. 6.- Que va de dret al seu objecte. 7.- Caixa que conté l'encèfal. Conjunt d'eines. 8.- Ganes de dormir. Peça de tul o gasa. Nom de lletra. 9.- Càrrec que dona l'Estat per la seva representació. Sentiment d'aversió envers algú. 10.- Mamífer rumiant. Que llegeix (femení). 11.- Camí, itinerari. Nota musical. Tallat arran.

VERTICALS: 1.- (Al revés) Condiment. Diversions, entreteniments. Consonant repetida. 2.- Dit de l'animal que encara mama. Corró per aplanar la terra. 3.- Curo-sament, sol·lícitament. 4.- Pronom personal. (Al revés) Familiarment, nena maca. 5.- Adverbi llatí. Competidor. 6.- Infusió. Poèticament, cel. 7.- Mare del pare. Sojorn de Déu i dels sants. Nom de lletra. 8.- Preposició. Lloc on seu algú. Nom d'home. 9.- Fascinador. 10.- Acció amb els remes. Es mourà d'un costat a l'altre. 11.- Individu d'un poble primitiu de l'Àsia. Instrument destinat a l'atac o defensa. Campió.

SOLUCIÓ AL NUM. 8

HORITZONTALS: 1.- Garranyicar. 2.- Inoit. Nuada. 3.- Ron.xiA. Les. 4.- Idea. Plau. 5.- País. T. imsO. 6.- E. Noguera. C. 7.- Trapa. Norma. 8.- III Lis. Sis. 9.- Ermot. Xal. 10.- Fre. Pelades. 11.- Fase. Mi. Ari.

VERTICALS: 1.- Gir. Peti. FF. 2.- Anoia. Riera. 3.- Rondinaires. 4.- Ri. Esop. M. E. 5.- Atxa. Galop. 6.- N. I. Tu. Item. 7.- ynaP. Ens Li. 8.- Ju. liró. Xa. 9.- Calamarsada. 10.- Adéus. Miler. 11.- Ras. Ocàs. Sí.

**CASAS
MASCRAU
SA**

SEAT

SERVICIO OFICIAL Núm. 05258

TALLER DE REPARACIONES

COCHES NUEVOS Y USADOS

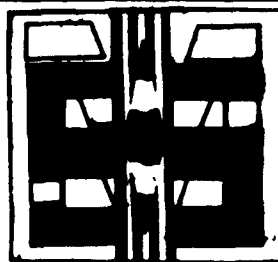
TOTALMENTE REVISADOS

HUMET

RIEGOS Y BOMBAS

C/. Camprodón, 49
LLAGOSTERA

Tels. 83.02.25
83.02.37



Joan

Planas

Espectacles

**mundi
show**

discoteca

CASINO

Llagostera

PAU CASALS, 5 - TEL. 83 01 66 - 83 02 00

Hostal

Mas Roure

*La bona cuina
de pagès*

Llagostera 830331



*¡Vea nuestro
surtido escolar!!*



**EMPEZAMOS
EL CURSO
ECONOMICO *¡ah!*
AFILANDO MAS
LOS PRECIOS.**

**el estilo diferente y
los precios más bajos**